

**Подєлкі аутіста.
Абсолютно
вигадана
історія**

Прелюдія.

Блядво. Нескінченне, але таке бажане. Наче ти розумієш, що можеш підхопити невиліковну тропічну хворь, але продовжуєш, бо веде тебе хуй. Спротив власній природі має таку ж ефективність як заборона срати, але суспільство так і норовить відправити тебе в нокаут власною зашореністю або католичною фригідністю, без залишків права вибору для багатьох, хто усвідомлює.

Майстерність приходить з роками, а усвідомлення пиздить кувалдою по голові. Це відбувається завжди невчасно. Завжди невпопад. Ти не в змозі контролювати ті квантові процеси, які відбуваються у тебе в голові, як точно підмітила професура в «Новому розумі короля». І все важче закінчити, коли замість неймовірних жіночих принад бачиш жах, цинізм, людоїдство, лицемірство, мародерство і людиноненависницьку позицію кроманьйонця. Але ти напружуєшся, відчуваєш її тепле дихання на своїй шії, вдихаєш солодкуватий запах поту і легкої ванільної карамелі, стискаєш її сідницю і виливаєш дорогоцінний сік на живіт, після чого кажеш: «Я окультурений і приберу за собою», - тягнешся за спеціальним рушником для виділень, що вже добряче задубів, і витираєш, дивлячись у безодню сині очей у спробі знайти хоча б натяк на посмішку.

Коли так повелося, хто я такий, щоб відмовляти найбажанішій. Ти хочеш відірваних кінцівок, героїзму, смаженої людяності, гнилостей, едипово-комплексної некрофільї, вапоризованих друзів, отруйної слини ні за що, хтивої пожадливості за щось, перманентного болю та розпачу, Гігерівських хитросплетінь плоті, механізмів, калу, сечі, сперми та жіночого еякуляту, нескінченної хаотичної руйнації тільки для того, щоб не відчути себе блядським монстром? Що ж... Їх є в мене.

Інтерлюдія.

«Виглядає як порно фан-фік на «15 хвилин в пеклі», не?» (с). Цитати Нарцисів.

Назва кожного елемента має значення. Так наука каже.

- Ти сьогодні запізнився, - вона зустріла Романа в «непристоїно-коротких шортах».
- Наскільки я пам'ятаю – ми зійшлися на тому, що гроші – важливо. Дуже важливо. Прямо невід'ємно, - Роман намагався не блазнювати. З квартири пахло чимось смажено-смачним. Вона схилила голову. Поки Роман намагався показати, що здається, вона просканувала його нескінченною синню погляду, і, різким рухом за пах, втягнула його в приміщення. Всередині, на доданок до запаху їстівного, наклались суміш «ароматів» тхора та сексу. Вона продовжувала тримати його за промежину поки Роман скидав взуття. «А стати іграшкою-поебушкою збуджує... У певних умовах». Вона хижо подивилась на нього.
- Від тебе приємно пахне.
- Суміш тютюну та перегару. Чудово. Я ще руки підняти можу.
- Я сподіваюся, ти зробиш це, і не раз.

Вона все продовжувала свердлити його поглядом. Його причандали все ще знаходилися у неї в руках. Світлий аскетичний коридор підкреслив його здивування. Вона потягла його за промежину і, з розгону, впила в губи.

«Сраний сюрреалізм розливає. Він тримає за жіночну талію «яке ж ти чудовисько». Та, у свою чергу, спробувала озирнутися. Просторе по метражу, але не по оздобленню, приміщення показало старих друзів. Світлі задоволені, передчуваючі гарний перетікаючий у ніч вечір. Пиячити з ними було легко і приємно.

- І нехай у нас сьогодні буде секс, - він провів вказівним пальцем по обличчях присутніх, - у деяких із вас навіть із жінкою! – совковим

гаслом пролетіла луна по кімнаті. Компанія ги-гикнула і приклалася до саморобної браги, що нагадувала щось середнє між абсентом і молодим молдавським вином.

- Сюр, повтори, прошу.»

Вона спрямувала його стокілограмову тушу на диван. Усвідомлення, що це не стане насильством з його боку, прилило кров до члена. Зі словами «вибач за речі» по-суперменівськи розірвав на собі чорну футболку, поки вона зривала з себе бухгалтерську блузу та брючні, обтягуючі шорти. У шикарної якості лазурних стрінгах вона його осідлала, схопила за загривок і, в поцілунку, спробувала проникнути язиком до нього в трахею.

- Легше, чемпіонко. Я і наблювати можу, - сказав він із щирою усмішкою, - я просто не хочу захлинутися у власних ригних масах. Або хоча б дай мені увійти в тебе, і тоді моя смерть стане воістину прекрасною. Бо я готовий, - сказав він, напружив кілька сфінктерів, і човпнув голівкою їй по попереку.

- Ти огидний.

Вона солодко схлипнула, різко опустила на поцілунок, поки він стягував з неї трусики. Дуже акуратно. Вони йому подобалися.

- Безперечно, - сказав він інтонацією затягування у клоаку. Вона підняла таз, схопилася за член, навела його і різко сіла.

«- І він просто п'є, навіть очей не підіймає, - сказав приємний, бархатистий жіночий голос праворуч.

- А вона просто описує побачене досить голосно для неабияк готового незнайомця. До речі, у вас завжди є опція підсісти ближче, і ми ще поспілкуємося, поки мої вербальні навички не пішли в «абсолютне нікуди», - сказав він і повернувся до джерела звуку. Жінка в роках з значними грудьми і акурат-непристойним вирізом декольте, дивилася на нього і владно постукувала кільцем на правому вказівному пальці.

- Хоча ні, - він не без зусиль підняв свій зад з барного стільця і перемістився на кілька посадкових місць ближче, - іноді це у мене є така опція.»

Вона відпустила його плечі і різким рухом свіжого манікюру вчепилась у грудні м'язи. На шкірі проступили чорні, через напівтемряву, бусинки крові.

«- Дякую за вечір, старий. Ти - найкращий, - сказав його старий знайомий і сильніше, ніж треба було, ляснув по плечу.

- Звертайся-розважайся, - відповів він і озирнувся. Молоденька студентка свердлила його зеленими як папороть очима.

- Що ти таке цікаве п'єш?

- Це «Космополітан», - сказала вона і хихикнула. Він оглянув її та витримав паузу.

- Тобі більше «Секс на пляжі» чи «Дайкірі» підходить. Тут, до речі, роблять найкращий «Дайкірі» у радіусі дванадцяти кілометрів..

- Ніколи не пробувала «Дайкірі», - збрехала вона.

- Хемінгуей, блять, плаче! БАРМЕН! Зеленоокому диву «Дайкірі», а мені бурбона: на твоїй вибір, - він швидко махнув головою і показав, що бурбон має бути не за всі гроші світу. Бармен кивнув, після недовгого контакту поглядами.

- Чому зараз? Чому у цій обстановці? Ти мене ніколи не помічав.

- І каюся... Я, мабуть, надто гучний і помпезний, тому не дуже розумію, що відбувається довкола. З іншого боку... Тут і зараз ми поряд. І я не впевнений, що бачив щось прекрасніше за тебе за останні кілька годин. А я – та ще рибка гуппі.»

Вона різко зірвалася з його члена. Він перемістив долоні під її зігнуті коліна.

- Я вниз, але ти будеш мені винен, - з важкою задишкою, посмішкою на весь рот сказала вона.

- Майже все, що завгодно. Правило ти знаєш. Моя дупа участі в цьому не бере.

- Ага, - сказала вона грайливо, і стрибнула до нього між ноги, - такий гарний і такий обмежений, - вона закінчила фразу і вдарилася гландами об голівку.

«- Сюди приходять або парою, або асоціальні елементи. Дівчини поряд з вами я не бачу вже кілька годин. То ж за логікою...

- Заради справедливості, я теж не бачу поряд з Вами чоловіка. Є ймовірність, що я просто неуважний, він є і він тут, і якщо ви спостерігали за мною кілька годин, і він цього не помітив або вдав, що не помітив – значить він куколдіні. У такому разі – можемо прив'язати його до крісла, щоб він спостерігав як я буду драти.

- Та ти - блядська тварина!

- Складно бути амбасадором сексу в НАСТІЛЬКИ фригідному суспільстві, - пробасив він і, зверху-вниз, подивився на мініатюрну дівчину, - і, так, з термінологічної точки зору Ви маєте рацію. Я – блядська тварина. І ця тварина вибрала не найлегший шлях.»

Вона прицмокнула і залишила кілька капілярів, що лопнули на крайній плоті. Встала на ліжко на повний зріст, зробила крок уперед, повернулася і він побачив півкулі величезної піджарої ідеальної дупи.

- Ну, привіт вчетверте поламана перегородка, - сказав він швидше собі з виразом зверненого до неба обличчя, героя Вілема Дефо з однойменного фільму.

- Тільки перегородкою ти не відбудешся... милий, - сказала вона і відправила свій таз до нього на обличчя практично з повної висоти свого зросту.

- Мати Василева...

«Його хитнуло назад. Він відчув тепло в районі вилиці і посміхнувся. Подивився спідлоба вперед, побачив чорнявого чоловіка і почав забивати його правим ліктем..

- Вона. Не. Твоя. Власність. Змирись. Або. Помри. – він відбивав кожне слово ударом. Коли тіло в його руках почало обм'якати, він знизив темп і поставив обличчя тіла на барну стійку.

- Відкрий рота, - він зачекав реакції, її не настало, - відкрий рота або постраждаєш не тільки ти, але і вся твоя родина... Відкрий рота.

Чорнявий щось промимрив. Він почав виходити з себе і отримав поштовх у спину. Чернявий випав з рук і впав навznak. Він усміхнувся

і, поки намагався сфокусуватися на джерелі поштовху, був скручений та виведений за межі закладу.

- Дай мені закінчити з ним, і я із задоволенням займусь тобою, - він важко дихав.

- Єдина причина, через яку ти досі не у відділенні поліції, лише тому, що я вважаю, що ти маєш рацію. Відступи. Просто зараз.

Дівчина спустилася сходами.

- Він все ще лежить там і щось стогне.

- Є чому отримувати струс. Значить урок засвоїть.

- Забирай цю шмару і уйобуй звідси, доки поліція не приїхала.

- Обережніше...

- Ти зараз не в тому стані, щоб погрожувати мені, - сказав кремезний чоловік, розвернувся до входу і пішов усередину.

- Дякую тобі... Неприємно почуватися інструментом ...

- Завжди до ваших послуг. Знаю це відчуття. Але мені й справді вже час. Поїдеш зі мною в інше місце?

- Звісно! Джентльмени сьогодні – вид, що вмирає, - вона сказала це з особливим придихом.

- Чудово. Зараз викличу таксі.

- Я думала, що у тебе машина...

- Оу. Хто б мав сумніви... Я неефективно витратив енергію. Можливо, потрібно буде вибачитись перед чуваком ... То ти споживойда, - він нареши́ті відсапався, - у такому разі ти не інструмент і не фурнітура, ти – вівця. А я не трахаюсь із худобою. Можеш бути вільною, я більше в тобі не зацікавлений.

- Що ти сказав, мудака?

- «Що?» вже не відіграє ролі. Я сказав достатньо, щоб ти пішла. Ти не варта моїх двадцяти п'яти сантиметрів, - збрехав він.»

Вона стискала його яйця і солодко стогнучи мірно доїла член. На черговому тривалому голосовому рифі вона впала обличчям до нього в промежину.

«Він відчув, як ось-ось прийде «ейфорія бігуна». Він біг не перший десяток хвилин і добряче спітнів. На одному з поворотів, що огинав неймовірний вигляд висоток, що дивляться на безтурботну гладь моря, його обігнала спортивного вигляду білява дівчина. Вона вишикувалася безпосередньо перед ним і продовжила бігти. Він відчув запах її шкіри впереміж з парфумом, гелем для душу, дезодорантом та ранковою кавою. Запах був збуджуючим. Вона почала прискорюватись. Він за нею. За поворотом, ніби з-під землі, почала виростати нескінченна стіна з черепашика. З кожним кроком дівчина прискорювалася все більше і з певного моменту він зрозумів, що її вже не наздогнати. Вона з усього розмаху влетіла в стіну і пройшла крізь неї. «Ну, якщо вона змогла, то зможу і я», подумав він і прискорився до свого максимуму. Дорога під ногами закінчилася, і він влетів у стіну, але не пройшов крізь неї, залишивши червоний слід на світло-жовтій поверхні, ніби його використали як балістичний снаряд.»

Вона витримала паузу, кілька разів гулко ковтнула

- Ти мені ледь голову не прострелив... Але, було смачно. Ви молодці,
- на цих словах вона поплескала його по яйцях.
- А-а-а... На здоров'я, смачного, наш ресторан працює згідно регламенту.

Він щиро не хотів, щоб завтра наступило. Ні концептуально, ні буквально. Він зробив великий ковток залишків віскі в склянці і подивився на блюдце місяця крізь загратоване вікно.

- Ну ти й РДУЖник, чесно кажучи ... Але... Мені здається, що саме так і виглядає «кінець»... Як такий... Пробач мені, - прошепотів він місяцю, допив віскі, загасив сигарету, і пішов спати.

Історична забаганка

Його голова пульсувала на кожному ударі серця. Коліно давалося знаки єхидною, зашифрованою в морзянці електричних імпульсів,

фразою: «Ти поки посидь, я тут, я з тобою. А потім я вийду з чату і подивимося, як ти на це відреагуєш..» Вчорашня п'ятка явно не допомагала, роботодавець попросив почекати, а у Романа складалося враження, що з кожною секундою перебування в цьому напівпідвальному приміщенні з кишкоподібними коридорами йому ставало все нестерпніше, або це було через те, що він тверезів. Зрозуміти було важко, але, коли замість мозкової рідини у тебе формальдегід невідомого походження, а сам мозок перетворився на пористий цинковий брусок – розмірковувати про причини та їх наслідки не доводиться. Є лише непоборне бажання припинити цю дичину.

Заради справедливості, якщо, абстрагуватися від усвідомлення, що це підвал і конторка пахне шахрайством, то цілком прийнятно. На кавовому столику перед Романом лежало кілька рекламних буклетів з алкогольною продукцією, і він мимоволі представив, як морозний дайкірі ллється горлянкою. «Все-таки, пан Ернест – крутий. Пряма сильно.»

Поки Роман чекав, довкола ходили люди і з неприкритою зацікавленістю заглядали до нього в обличчя. Він встиг зайнятися всім чим завгодно, крім того, що допомогло б успішним проходженням співбесіди. «Може просто встати, та піти? Якого біса? Я – блядський письменник і замість того, щоб виливати своє говнофе на папір, який, до речі, все стерпить, я повинен сидіти в занюханому офісі чергової компанії-одноденки, щоб набрехати про те, який у них неєбіческі оригінальний продукт, і як я в нього закохався прям зі старту, і як я побачив себе в команді, і як ми всі через успішний успіх досягаємо вершин ринку акцій і відлітаємо в космос як криптовалюти в майбутньому. Наскільки у мене прокачані вміння, список хардскіллів, пояс софтскіллів, і що заради ідеї я готовий працювати за три копійки. Якої ідеї..? Нахера це взагалі все вигадали..? А потім щодня бачити одних й тих самих осіб, вести однакові розмови, намагатися виглядати соціалізованим, щоб ніхто не помітив у тобі сраного психопата, який

за неправильну відповідь на абстрактне запитання готовий зарубати віз-а-ві сокирою.»), але щойно запал нарцисичного самолюбівання пройшов, то повернулася «три ха-ха» твереза думка про те, що: ти не Діккенс і не можеш просто писати. «Тобі потрібні гроші тут і зараз, а не колись; і не факт, що вони будуть саме в тебе; і не факт, що взагалі будуть від твого потоку невичерпного словоблуддя; підстели соломку під дупу, забезпеч жінку, яка поруч, хоч чимось, крім власного члена та пиши... Про це, чи щось інше. Брудний реалізм або ванілін, намазаний на цукрову посипушку пончика. Хоч фанфіки на випуски новин від політичних блогерів з елементами драми, комедії, жартів про мляві стояки та посиланнями на творчість Коельо. Якщо це читатимуть, то хто ти такий, щоб не зробити таку пропозицію? Так що, збери гусей, зміни жуйку, спитай он у тієї привабливої дівчини» - Роман подивився на дівчину з широкими стегнами, каштановим волоссям і широкою, привітною усмішкою з великих зубів: «де в них тут вбиральня, умийся, постарайся хаосу на голові надати хоч якусь структуру... Хоча б її зачатки. І будь буською. Менше розуму, більше залученості та енергійності. А свою справу ти знаєш, то професійних питань тобі боятися не доводиться. Не будь собою і ти отримаєш роботу.»

Роман перепитав, де туалет, зайшов, справив потреби, провів вологою граблею правої руки по «волосяному стояку» на голові, кілька разів шльопнув себе по щоках і, вже дзеркалу:

- Всім на тебе чхати, ти - сране посміховисько, і мама одягає тебе, як клоуна їбучого. Усміхнися ж світові, блядське непорозуміння, - Роман вишкірився віддзеркаленню. Він послизнувся на кількох краплях, що впали з його рук на білий кахель. Перед очима пролетіли картинки, як це буває, коли ти ступаєш на неіснуючу сходинку. І все, про що ці картинки намагалися повідомити – це пияцтво, блуд та слова.

Він не встиг повернутися на своє місце, як за ним прийшла приємна на вигляд, східної зовнішності жінка і жестом запросила його прослідувати за нею. Компанія-підвал – було викупленим у держави

укриттям для населення на випадок ядерної війни. Якщо придивитися, то ще можна було, під тонної косметики та додаткових надбудов побачити пази для «нар», технологічні отвори для фільтрації зараженого повітря, кульгати, шлюзового типу, товсті пази для гідравлічних дверей. Нашвидкуруч це спробували прикрити ігровою кімнатою, приміщенням для тренувань, та графіті на всю стіну «VizualDigit». Що це означало Роман так і не зрозумів, але побачив тільки, що навіть на цьому власник примудрився заощадити, бо виглядав напис незграбно, ніби заплатили студенту за роботу. Жінка приємної східної зовнішності відчинила перед Романом коричневі двері з шумоізоляцією, і він увійшов у просторе, наскільки це стосується підвалів, приміщення.

- Дрісті. Я тут у вас у туалеті мало не самовбився, але це, з іншого боку, говорить про чистоту, що приємно, - Роман спробував зайти з жарту, але за реакцією «аудиторії» зрозумів, що вийшло в нього вкрай погано, - послизнувся в туалеті... Я – Роман. Претендую на посаду, - він став серйозним і намагався зрозуміти хто з присутніх, хто. Жінка східної зовнішності зачинила за ним двері і стала біля входу.

Перед ним вималювався довгий конференц-зал, де власник та його менеджери проводили наради із замовниками. Величезний проектор, монітор та кілька веб-камер були акуратно розставлені по периметру. В голові білого столу сиділи двоє. Один з них великий кололикий, добряк у білій сорочці та чорному кардиганові. Другий сидів у легкому светрі з візерунком у червоно-синій зигзаг. Його голова була піднята догори. Чи то щоб нівелювати друге підборіддя і тим самим приховати його від спостерігача, чи показати свою зарозумілість знавця американського ринку, чи показати свій зацікавлений орлиний профіль, або його поза переслідувала всі три цілі одночасно.

Як з'ясувалося в процесі розмови добряк виявився прожект-менеджером, а людина з піднесеним підборіддям, - власником. Роман був у чорній сорочці, синіх джинсах та похідних туфлях. Сіре в дрібну клітинку пальто, своє улюблене, він залишив на ресепшені. Добряк і

скинуте підборіддя однаковим поглядом зміряли довготелесу постать перед собою і неясно для Романа переглянулися. Роман стояв і раз у раз дивився прямо в обличчя то одному, то іншому з них, бо для нього все ще було загадкою на кого тиснути, а кому подарувати відчуття домінації.

- Проходьте, сідайте, чого стовбичити в проході? – відгукнулося скинуте підборіддя. «Ага. Білі ходять та програють. Ти мені й потрібен. І, Боже, блять, як же ти схожий на карикатурного гремліна з німецького фольклору. Тільки без величезних міазм із папіломою.»

- Сідати без запрошення до столу, де ведуть бізнес, тим більше, якщо цей бізнес не твій – показник поганого тону, як на мене, - Роман зробив свій хід, обернувся подивитися на дівчину східної зовнішності, та мляво йому посміхнулася, він відсунув стілець і сів із максимальною виправкою, яку дозволяв йому хребет.

Як і передбачалося, нічого надприродного не сталося. Добряк намагався перевірити робочі навички за фахом, у чому його звинувачувати, звісно, не можна було, бо це його робота; гремлін намагався зробити кілька перевірок на вошивість, але в цілому, спілкування було прогнозованим, якщо не сказати нудним. Роман відчув свій ультимативний потенціал, пішов в атаку, вривався у фланг «бажання дешевої наживи» та відрізав професіоналізм, залишивши тільки емоції. А емоції, як підказував йому досвід та здоровий глузд, не піддаються логіці.

- ... і на завершення сказаному, я дуже сподобався офісу однієї з крюїнгових компаній своєю відповіддю на їхнє запитання: «Чому ви так часто змінювали попередні місця роботи?»; на що я відповів: «Такий мій шлях». Думаю, що вони подзвонять мені або сьогодні ввечері, або завтра вранці – це вже не важливо, - Роман закінчив і щільно приклався до дзвінкої чистоти склянки з водою, яку йому принесла жінка східної зовнішності.

Добряк із гремліном переглянулися. Добряк дуже швидко моргнув гремліну. Роман це учував і почав збиратися.

- Панове, був радий з вами познайомитись. Не зрозумійте мене неправильно. Ви чудові співрозмовники і я був би дуже радий провести з вами більше часу, але, оскільки, я перебуваю в активному пошуку роботи, то ваша співбесіда у мене за сьогодні не перша і не остання, тому мені вже час. Це обумовлено об'єктивною реальністю, а не моєю, будь ласка, не думайте так, «неповагою до компанії».

Вони потиснули руки, добряк із гремліном залишилися на місці, дівчина східної зовнішності проводила його до ресепшену. Роман накинув пальто, подивився в дзеркало, різко повернувся і уткнувся носом у пшеничне волосся, що проходить повз. Він відразу зазначив, наскільки приємний запах має цей клубок.

- Вибачте, я як завжди не в ладах з вестибулярним апаратом, - Роман усміхнувся.

- Нічого, - голосом жінки, що оцінює, відповів пшеничний згусток. Роман уважно придивився, і побачив, як насправді виглядає гармонійна комбінація жіночної краси та внутрішньої енергії, що «і в жбан прописати в змозі».

Роман підвівся по сходах, відчинив двері, вдихнув вологий запах зими, що відступає, дістав вейп, затягнувся глибше і пішов у бік транспортної розв'язки. Дві майбутні співбесіди, які, до речі, були відібрані жінкою з дому, були нуднішими від сексу з політиканшею. Абсолютно імпотентні компанії наймали людей незрозуміло для чого. Жінка з дому зробила відбір вакансій і накидала йому в особисті. Роман прошерстив цю вибірку та розіслав резюме на вакансії, збалансовані платою та потенційною складністю завдань, але за вечерею йому було що сказати лише з приводу гремліну з добряком. Вона взяла собі відгул, тому що бухгалтерські звітності мають властивість зайобувати в самому неприємному значенні цього слова. І коли Роман повернувся додому, вона надовго повисла в його розгублених обіймах.

Його телефон мірно дзижчав, видаючи знайомі ритми, але Романа це не хвилювало. У цей момент він, у положенні раком, здійснюючи

поступальні рухи, копирсався пальцем в анусі жінки, що мала найчарівнішу дупу всього чорноморського узбережжя.

Після третього пропущеного телефон замовк. Це була крьюінгова компанія. Пізніше, після того, як вона почне посвистувати в подушку, а він, витираючи причиндали після душу, подивиться в телефон, в голові мимоволі пронесеться: «Ну, безвідповідальністю та німфоманією вибір зроблено.» І вже коли самі очі злипалися від пропаганди «І знов вибір між двох...».

Чого «двох» він так і не зрозумів, бо вже спостерігав психоделічний сон, де він лопатою, якою доглядав невеликий палісадник за домом, рубає окупантів у совкових касках.

І запам'ятається все гірше, і потоне найкраще у віках

Роман піднявся сходами вгору, і помітив, як два юних дівча стояли неподалік входу до підвалу, перемовлялися і сміялися. В обох сміх віддавав трохи істеричними нотками. Роман встиг познайомитися з усіма в офісі, але, в силу своєї виродкової безавторитетності, так нікого і не запам'ятав крім них двох. Дівчину з широкими стегнами і чарівною білою посмішкою з великих зубів звали Клара. Друга Лаванда. Роман ніяк не міг пояснити собі – як жінка з такою шовковистою шкірою, світлим волоссям, джерельним сріблястим голосом, таким приємним запахом, могла бути в один момент уособленням жіночності та войовничості. Вони не помітили, як він почав наближатися. Молода вишня нависла над їхніми головами з одного боку, а з іншого – бетонний велетень житлового будинку одного зі спальних районів міста. Клара повернулася першою.

- Ну що, компаня, прохолоджуємось? – Роман захотів взяти ініціативу до своїх рук.

- Вийшли попліткувати та подихати, - відповіла Клара. Лаванда просто дивилася на нього.

- Дихати й пліткувати. Не дихати я не можу, а ось плітки - це моя улюблена штука, дівчатка, - Роман спробував зобразити із себе самого карикатурного гея, якого міг уявити його мозок.

- Анжела, чи це ти? Долучайся! – Лаванда посміхнулася.

- А-то, у мене якраз є історія про мого останнього залицяльника. Та, яка після його зради закінчилася його бандажингом і блюванням від того, наскільки глибоко я йому в рот свій апарат засадила. Чому не кусав? Тому що праворуч від нього лежала фомка з цілком виразними залишками плоті та запеклою кров'ю. Я все одно потім розчинила його у ванній.

- Хворий виродок... - сказала Клара.

- Власною персоною. То про що мова? Може я чимось допомогти зможу?

- Та ми ділилися прикростями професій... І все зводиться до одного...

- А-а-а... Злісний Гремлін? Ну, да. Як найслабшою ланкою може бути сам якір?

- Коли якір виявився не якорем, а «маленьким гвинтіком», - сказала Лаванда і пильно подивилася на Романа.

Клара поправила свою футболку з безглуздим принтом і попрямувала до офісу. Роман все кутив свою дудку. Лаванда шкірою та найлегшим светром уловила приємний ранковий свіжий весняний вітерець, усміхнулася і теж спробувала вирушити працювати.

- Не хочу бути тим нахлібником, який руйнує робочі процеси, але ... Здається мені, що стан єдиного по-справжньому розумного архітектора в пулі будівельних проєктів, до речі кажучи єдиному, що приносить компанії прибуток, важливіший за п'ятнадцять хвилин рутинної праці. Тому що твоя продуктивність безпосередньо впливає на мій достаток у тому числі, а отже ... Як ти? І не потрібно дипломатичних відписок ... Я ж бачу, - Роман вкрай акуратно затримав її за лівий лікоть. Він відчув, як вона спочатку напружилася, але вже за мить розслабилася, бо подивилася на його добродушну посмішку місцевого дурника.

- Думаю, що ти не єдиний, хто це помітив ...

- І не єдиний, хто хотів би опинитися в такій ситуації, як я, але в мене в єдиного вистачило сміливості та емпатії, щоб спробувати допомогти тобі розгрістися з лайном. Бо який сенс бачити біль, якщо не можеш допомогти з ним впоратися?

Лаванда поклала кисть із темно-синім, ідеально вивіреном манікюром до Романа на передпліччя. Його шкіра моментально відреагувала, чи то через ніжну силу, яка відчувалася в її руках, чи то через передавлені лікті заковченими рукавами блідо-фіолетової сорочки.

- У нас ще буде можливість про це поговорити, - сказала вона і Роман відчув, що їй захотілося торкнутися його обличчя, вона трохи сильніше стиснула його передпліччя, - а поки я піду, адже як правильно ти помітив я – одна з тих небагатьох, хто дійсно приносить дохід цій вбогій конторці, - закінчила вона, Роман послабив хватку, і Лаванда пішла у бік входу до офісу. Роман торкнувся лівою рукою до того місця, де вона трималася. Відчув аномальне тепло і подивився їй у слід. Її «козаки» допомагали карбувати жіночну ходу. Роман придивився до її заду в стрейчових чорно-сірих джинсах. Уява сама домалювала стрінги, і він відчув, як у штанях стало дуже тісно. «Шикарний зад, на додаток до інших переваг».

Не в такому вже й просторому приміщенні зібралася дюжина людей. Роман втикав у величезний акваріум на кілька сотень літрів із п'ятком риб-папуг, парою меченосців, цихлідами та кількома рибами йому невідомими. Він релаксував, поки ловив флешбеки від гомону навколо. Хлопці обговорювали майбутні вибори та раділи соціологічним опитуванням. Дівчата, як у студентські роки, обговорювали причину збору і дуже нервували від настільки ж марного в ситуації, що склалася, як і логічного питання «А що, якщо...», тому що постфактум це питання справді не має жодного значення. Великі вікна впускали недостатню кількість світла через розташування приміщення, хоча структурно повинні давати мало не

панорамний огляд. «Блеск і ніщета підарасів...» Роман спиною відчув, як його свердлять поглядом. Він обернувся і смикнувся від пильного погляду повненької колегині (азаза). Все в ній було за інстаграм канонами, крім фігури. Вона все ще тримала на нього зло, тому що той не повівся на її дешевий байт, коли на черговому обіді він сидів за судком зі своєю гречкою, відбивною зі свинини та салатом і читав Голсуорсі «Їдуть у маршрутці люди на роботу. Кожен щось читає. Хто з телефону, хто з планшета, хто з читалки. І лише одна читає паперову книгу. Вийобується» - сказала вона тоді, на що Роман відповів «Окей.»

Двері в глибину підвалу відчинилися і звідти з'явилися Гремлін з тією самою дівчиною приємної східної зовнішності. Білі, як у поліклініці, двері зачинилися, і вони проникли до приміщення. Гремлін у напівкласичних штанах, кедах та матово-малиновій футболці із зображенням умовних «Нью-Йорк Нікс» і дівчина в обтягуючій чорній сукні та імітацією суворості – пофарбованим у білий коміром. Ця картина підкреслювала ілюзорність навколишнього середовища з тією ж ефективністю як величезні вазони з екваторіальними рослинами, та акваріум з тропічними рибами, ніші під літературу, заставлені мініатюрними карикатурними фігурками головних героїв мастодонтів світової маскультури, таких як: «Володар перстнів», «Відьмак», «Токійський гуль», «Стартрек», «Драгон Болл», «Покемони» і, природний атрибут будь-якого гіка, що поважає себе, «Зоряні війни». З того моменту як парочка увійшла в приміщення гул явно вщух, але не можна було сказати, що затих зовсім.

- Я знаю, що багато хто з Вас задавався питанням: «Навіщо я Вас тут зібрав», - Гремлін спритно використовував методи взаємодії з аудиторією, що він міг би вивудити з чергового посібника з саморозвитку під назвою «Ораторська справа для чайників. Від тихоні до Муссоліні», але такі інструменти мають цінність лише коли вони є інструментом, а не основною функцією, тому що тобаско як соус – прекрасна річ, але зроби його гарніром, і ти спалиш собі стравохід, що доведеться з півроку харчуватися через вену, - і новини в мене не

найкращі. Якщо продовжуватиметься так, як справи йдуть зараз, то більшість із вас доведеться скоротити, тому що дев'ять із десяти проєктів, які ми ведемо – збиткові. І збиткові вони далеко не біля нуля. І, у зв'язку з цим, я втрачаю багато власних коштів. І мені це, м'яко кажучи, не подобається. Тому я вирішив провести загальні збори, щоб ми могли всі разом подумати, а Наталя, - Гремлін вказав на жінку східної зовнішності, - запише результати, ми це обробимо, виберемо найкраще та вдаримо по вузьких місцях.

- Можна відразу запитання. А як ми будемо оцінювати «найкращість»? Тобто, без вимірювань ми не зможемо адекватно відповісти на запитання: «Що працює, а що ні?». Сумнівна штука спиратися на «я відчуваю», що це працює. І, звичайно, я виключаю граничні значення, які вибиваються з нормального розподілу, - казав біловолосий аскетичної статури iOS розробник.

- Мені подобається цей хлоп. Найкрутіше питання, яке я чув у цьому приміщенні за весь час. Тим більше, що більшість наших продуктів – наймасовіший із усіх масових ринків. А там нормальний розподіл – єдине божество, за умови конкурентності самого продукту, - Роман підтримав розробника, побачив погляд Гремліна і одразу спробував зрізати самовисічений кут, - якими наші продукти і є, але питання від цього менш актуальним не стає, особливо якщо ми говоримо про те, що нам відомий сегмент ринку, який ми маємо намір відкусити, - Роман зупинився, подав лоба вперед і уперся очима в Гремліна. Той зіщулився, відчувши якийсь дискомфорт і почав дивитися й говорити над головами аудиторії. З його кинутим догори підборіддям це було не важке завдання.

- З методологією ми розберемося, я зібрав вас тут, щоб ви допомогли нам вибратися з креативного глухого кута.

«Ой, так, блять, звичайно... Винна обгортка, а не той факт, що замість цукерки під цією обгорткою – шматок кристалізованої копри...» - подумав Роман і ревнув у кулака.

Потім пішло довге обговорення, марна риторика, розмахування рук Гремліна, який раз у раз вказував на лампадки в нішах під стелею. Деякі з них були навіть привабливими і зміщення привабливості змінювалося від західності походження цих самих лампадок. Цей дешевий водевіль, що смердить найогиднішою напускною і стереотипною американщиною Гремлін називав «брейнстормом». Роман, як і багато інших, назвали це імітацією бурхливої діяльності або просто піздоболієм. Ефективності нуль, а витраченої енергії вистачило б, щоб заживити комп'ютерний клуб біля найближчої школи. Роман обернувся на Лаванду. Вона дивилася на його зад і зубами тримала нігтьову пластину середнього пальця із ідеальним манікюром. Майже відразу вона помітила його погляд, і вирівнялася, як школярка. Він усміхнувся їй, зобразив серйозність і різко заперечливо помахав головою, нібито засуджуючи. Цей факт був, напевно, єдиним, що не викликало у Романа блювотної огиди, за винятком робочого столу Гремліна. Над цим елементом явно попрацювали фахівці, які не дуже й хотіли слухати віддані ним переваги через те, що для них існував інститут репутації або «я не можу робити гівно»-принцип.

- У такому разі, - Гремлін спробував підбити попередні підсумки цієї інтелектуальної завірюхи, - якщо ми виходимо на цей ринок, то маємо чітко усвідомлювати відмінності, щоб не натрапити на сумні результати. Вчергове. А значить зі старту повинні зробити все розумно. Тоді, для рекламних матеріалів використовувати людей, які підходять для етнічної групи. А якщо так, то відкритим залишається питання: Чим росіянин від українця відрізняється?

- Кількістю зубів ... - сказав Роман і повисла тиша. Її розірвав гучний «ги-ги» від Лаванди. Гремлін пильно подивився на Романа, - не, жодного шовінізму. Тільки об'єктивні причини. Погана екологія, величезна кількість пальмової олії у продуктах, недоступний якісний дантист, недостатня кількість вітаміну «D», сурогатна алкашка. Ось корінні зуби і вилітають як молочні.

Після недовгих обговорень останнього порушеного питання Гремлін, нарешті, відпустив усіх займатися своїми безпосередніми обов'язками. Коли вони з Наталією знову повернулися до приміщення за білими дверима, його кабінет наповнився тихим гулом і човганням взуття. Роман наздогнав Лаванду і кистями обняв її за похилі плечі. Вона обернулася, і з дитячою безпосередністю посміхнулася.

- Дякую, що підтримала мене. Мені не звикати бачити, як люди ловлять іспанський сором через мене, але, якби залишилася ця гнітюча тиша... - прошепотів він їй на вухо.

- Так смішно ж... - відповіла вона, зберігши при цьому дитячу безпосередність, але вже в інтонації.

- За це я відкрию тобі найбільший із несекретних секретів усіх хлопаків. Коли чоловік запитує у жінки про її самопочуття чи стан справ, чи обмежується лаконічним «Як ти?», то це означає, що він уже встиг умоглядно відтарабанити цю жінку у всіх мислимих і немислимих позах і планах, - сказав він, нахилився ще трохи вперед і заглянув прямо в очі Лаванді, повернувся у вихідне положення, втягнув солодкувате повітря навколо її шиї і закінчив, - знюхаємось пізніше. Вона обернулася з посмішкою заінтригованої, але розгубленої людини. Роман подумки подякував усім силам світу за таку її реакцію, усміхнувся у відповідь і, різко зірвавшись з місця, розштовхуючи колег, помчав у бік вбиральні зображуючи напад «вибухової діареї», хоча він просто не знав, що сказати далі.

Робочий день завершено. Розробники програми на обох платформах повелися абсолютно однаково, по черзі встали, і прохрустіли кривими хребтами. Фронти розпочали веселу гру «Скільки вип'ю сьогодні», а беки зайняли позицію астро-оператора НАСА, який набуває задумливого вигляду, коли весь офіс святкує безболісне повернення екіпажу з орбіти після виникнення непередбачених труднощів. Директор з маркетингу бігав і роздавав доручення, що нікого не цікавлять, тому що не користувався повагою ні в кого, включаючи жінок, які виглядали щиро закоханими у такий типаж чоловіків.

Проджект менеджер, той самий добряк, спостерігав за дійством, тішивши себе думкою, що йому вдалося побудувати команду з цього зборища, загалом, некомпетентних ідіотів. Ідіотів через те, що вони були обізнані достатньо, щоб сяяти, але тільки у власній професії. Нічого більше їх не цікавило, а хобі вони називали тільки для того, щоб потішити зворотньопропорційне розуму его Гремліна.

Клара з Лавандою вкотре над чимось сміялися. Роман уже встиг скласти речі в рюкзак і матеріалізуватись у них за спинами. У цьому йому допоміг темний кахель великого приміщення та робочі столи дубового кольору зі шпону по периметру товстих стін.

- КУ! – Роман голосно процитував однойменний фільм. У цей момент у Клари підкосилися ноги. Вона зі словами «дурень, так можна обдзюритись» витримала паузу, перепочила, і продовжила збирати речі. Лаванда подивилася на нього знизу вгору чи то із цікавинкою, чи то з виглядом психіатра, який дивиться на пацієнта, що йде на поправку.

- Ну, що, дівчата, йдемо пити, курити, і матюкатися?

- Надійний план, якщо я правильно тебе зрозуміла, як швейцарський годинник надійний, - сказала Лаванда в очікуванні реакції Романа.

- Чим простіше система, тим складніше її вивести з ладу. А це досить простий план, - Роман трохи зніяковів, але був приємно вражений, - які плани на найближче майбутнє?

- Дивлячись яку глибину планування ти маєш на увазі.

- Так, Роман. І більше не підкрадайся так, тому що я можу злякатися і лягнути.

- Це моя ... насправді не моя, але моя фраза! – Роман сказав це Кларі, зобразив образу і вже Лаванді, - та к-мон. На найближчу годину, поки ми не розійдемося.

- Без чіткого ТЗ результат – ХЗ, - сказала вона і ляснула його по лівому грудному м'язові.

- Отакої. Ти намагаєшся з ними налагодити контакт, а вони без мила у пляшку лізуть і погрожують побиттям ногами. У будь-якому випадку

я нагорі і вас чекатиму, щоб набридати трохи більше, ніж вам представляється це максимально можливим.

- Тобі що, п'ятнадцять? – Лаванда неоднозначно посміхнулася.

- Виходячи з гормонального фону мені не більше шістнадцяти, тому, технічно, ти маєш рацію, - Роман спробував відбутися жартом, - суті речей це не змінює. Я нагорі.

Роман вдихав солодкуватий від вишневого квітіння весняне повітря, плювався від перепаленого атомайзера дудки, закурив сигарету і спостерігав за рожевим небом через ґрати забору навчального закладу навпроти. Моменту дуже допомагав риф у навушниках, зітканий зі світла та суму. Лаванда з Кларою попрямували на кухню зробити вечірню каву. Клара цього потребувала, щоб приїхати додому у віддалений спальний район і не бути сонною амебою, тому що потрібно було ще «захопитися» сумнівними досягненнями рудої голови, що лисіє, яку вона називала своїм чоловіком. Лаванда потребувала кофеїну з іншої причини. Кава давала їй свободу від депресивних думок – породжень того емоційного дна, в яке її посадила реальність. Поки машинка перемелювала зерна, пихкала над окропом, фиркала, виливаючи розпечену рідину в паперові стаканчики, на чистій кухні, яка більше була схожа на половину кухні-студії з крихітної мюнхенської квартири, ніж на місце для ланчу офісу на пару десятків людей. Пісочного кольору шафи, стільниця, глибока мийка оперізували центральний стіл, за яким сиділи дівчата і гомоніли про те, що сталося за день. Не оминули їхньої уваги безглуздість зборів, дикість завдань і, звичайно ж, куди ж без цього, претензійність розробників у розмові з, на думку самих розробників, простими смертними.

- І той факт, що роботу будь-якого вузькоспеціалізованого фахівця можна систематизувати не говорить про те, що його можна замінити кодом. Тому що функція битиметься головою в стіну доти, доки їй не скажуть зупинитися, а з тією швидкістю, з якою змінюється пошуковий, в моєму випадку, клімат, то це може дуже швидко

розорити будь-який бізнес, - Клара закінчила і поставила крапку в реченні, голосно сербнувши непогану каву з молоком.

- Я не поділяю твого обурення. У лікарні імені Кащенко теж багато персонажів, що цілком впевнені, що вони – боги. І що? Як це змінює той факт, що вони просто хворі? А якщо вони ще й здатні звільнити мене від величезної частини ручної праці, то чому я маю взагалі паритися? – Лаванда подула на окріп простого чорного, - так-так, звичайно, ти – вселенський геній, тільки функції свої виконуй, і пігулки вживати не забувай, - закінчила вона і на момент занепала духом від усвідомлення, що останні кілька років жила з до болю подібним породженням помилок людського розуму. І пригнічував її не сам факт помилок, а те, що вона стала їх джерелом. Її чоловік був ніким до того моменту, як потрапив до її ніжних рук. І вона, з честолюбною самовідданістю, почала ліпити з цього шматка вторинного продукту, уявивши, що це глина, що це – щось вартє. І, з фінансової точки зору, це вийшло, тому що саме вона обрала досить профітний шлях. І, як це зазвичай буває з приматами, навіть «дякую» не отримала натомість. Від постійного зарозумілого третювання, нервів та іншої людської шлакоєбені у неї стався викидень. На що, замість спокою, захисту, опори, вона почула: «Це ти його вбила». Просто серед битви проти агресора з гормонів і нав'язливих думок від головного «союзника» почути, що ти є причиною того, що відбувається. Світ пішов тріщинами. Небо показало свою твердь.

У Лаванди мимоволі скоротилося кілька десятків мімічних м'язів. Вона невесело посміхнулася, допила каву, встала, поправила вільну футболку на кілька розмірів більше, ніж треба було, і подивилася на Клару. Та вже метушилася навколо відра для сміття.

- І мій стаканчик захопи, будь ласка.

- Звісно.

- Цікаво, а Роман нас ще чекає?

- Мені здається, що він психопат. Не в найгіршому розумінні цього слова, але хороших смислів у ньому не так вже й багато.

- Думаю, що ти несправедлива щодо нього, - сказала Лаванда поки вони піднімалися довгими сходами вгору.

Роман встиг накрутити безліч кіл біля входу.

- О! Він ще тут. «Який слухняний», - сказала Клара.

- Акуратніше з язиком, жінко. Я не слухняний. Я – людина слова. І якщо я сказав, що чекаю вас нагорі, то я чекатиму вас нагорі. І якщо на це буде потрібно багато часу, то тільки для того, щоб сказати «всрали ви всі веселощі» і з самовдоволеною посмішкою уїбати в захід сонця.

- Не гнівайся, я думаю, що вона мала на увазі щось інше, - Лаванда поклала долоню Роману на плече, той майже моментально заспокоївся.

- Так, начхати. Я все ще ратую за план - пити, курити, і матюкатися! - Роман вдав, що забув про все, зображаючи із себе соліста панк-групи депресивного вимираючого містечка.

- Хто б мав сумніви, - сказала Клара.

- Тобі залишилося тільки завершити фразою: "Хам, бидло, мужлан, ненавиджу!", - сказав Роман. Лаванда зачавленим сміхом оцінила те, що відбувається.

Вони втрюх йшли під кронами різнокольорового весняного пробудження дерев. Білий, зелений, рожевий, блідо-фіолетовий змішувалися та контрастували на шляху. Десь молода смолиста зелень пробивала броню бруньок і з дитячою зацікавленістю спостерігала за тим, що відбувається довкола. Десь вона вже з підлітковим цинізмом дивилася на таких недовговічних людей з їхніми машинами, телефонами, одягом, поглядами, розмовами, кривляннями, усмішками, потребами, забаганками, тільки тому, що знала, що через рік переродиться, і побачить все те ж, чи інше. Стійкий нудотно-солодкавий запах змішався з важким газом вихлопних труб. Свинець переплівся з нектаром. Роман подивився спочатку на Клару, потім на Лаванду. Вони перекидалися жартами щодо сучасного чоловіка. Він ішов й посміхався.

- Якщо що, то я звиклий до того, що я в меншості, - сказав Роман після зтяжної тиші.

- Ти чого? - запитала Клара, зображуючи безпосередність дитини.
- Ти все чудово зрозуміла і твоя поза тут зовсім недоречна.
- Тепер мені стало цікаво, - Лаванда була не в змозі впоратися зі своєю мімікою.
- Не кажіть потім, що я вас не попереджав. Listener and viewer discretion is hardly advised!
- Перестань випендрюватися і давай ближче до тіла, - Лаванда схопила нетерплячку.
- Я просто слухав те, про що ви говорили. І начебто все по справі, але я ніяк не можу позбутися однієї думки, - Роман почав затяжну паузу прийнявши позицію очікування, тому що перший хід мають зробити білі пішаки. В більшості випадків. Їхні підбори карбували асфальт. Гілки дерев, що оживали, колихалися на теплому південному легкому вітерцеві.
- Який саме? - Клара зламалася першою.
- Очікував на це питання. У вашій парадигмі, навіть якщо враховувати всю жартівливість, а, як відомо, у будь-якому жарті є лише частка жарту, винен лише чоловік. Завжди та всюди. За будь-яких умов. І, ні, я не намагаюся виправдати твого «нареченого», я вважаю, що він не гідний принади на кшталт тебе, але... - Роман подивився на жінок. Клара слухала слова. Лаванда багатозначно посміхалася, - але суть речей від цього не змінюється. Ця розмова була раніше, вона є зараз, і буде після нас. Проблема у цьому, що людська гівноприрода встановила предиктор прийняття власних помилок. Нам, як видові, простіше визнати власну недосконалість, ніж спробувати щось виправити. Скажіть чесно, як багато було людей у вашому житті, хто розповідав про те, що «ось там, десь гірше», а отже, можна не паритися. Ні. Це не так. Не паритися, не вийде. Тому що все це безглуздо... Який сенс емпатичному, високому, піджарому, емпірично підкованому, хуястому чоловікові з гарним почуттям гумору моногамія? Так само, як і навіщо успішній, красивій, самодостатній, розумній, вольовій, сильній жінці пивна диванна сутність? Мене

заїбала ця тематика, тому що статеві дискусії – це головний показник відсталості нас як виду. Це піздец. Якщо патріархат, як і матріархат спливають у нашому мовленні, то це піздец. Провал. Кінцева. Тому що одним просто достатньо продемонструвати вторинні статеві ознаки на камеру, навіть не обов'язково входити в тілесний контакт, а другим просто додуматися до партнерської програми для монетизації вагін. І, звичайно, що я все спрощую. Звісно, але... У чому я не правий? У тому, що у жінки споживче ставлення до чоловіка? У тому, що у чоловіки бачать у жінках виключно шматки єбабельного м'яса? Може, якби ви позиціонували себе не тільки як спокусливі бездумні шматки плоті, то й реакція була б іншою? Може якби у чоловіки цікавилися, не задля проформи чи з дипломатичних міркувань, як вона і що переживає, то й жіночий погляд був би іншим? І, зауважте, що я використовував лише терміни «чоловік» та «жінка». Тому що вони є, завжди були і будуть, соціальним статусом та громадськими функціями, а не просто позначенням набору хромосом. І якщо так, то в чому сенс? - Роман зробив коротку, але багатозначну паузу, - у чому сенс іронічної критики, якщо вона не має на меті – позитивні зміни? До чого це взаємне приниження, включаючи чоловічі жарти а-ля «входять до бару троє: дві людини і жінка»? Тут виникають термінологічні питання. Про жінок, чоловіків і т.д.

- То хто ж така жінка, по-твоєму? - Лаванда зупинилася і подивилася Романові просто в обличчя.

- Особа жіночої статі, яка переслідує не лише власний комфорт. До речі, це спрацьовує і з визначенням чоловіка, з невеликим уточненням ... Ранг у рпг чи шутері – не є завоюванням, поки ти не заробляєш на цьому гроші, якщо вже мислити настільки простими категоріями.

Вдвох проти світу

Лаванда сиділа на веранді. Поруч із нею димилася значних обсягів посудина, саме посудина, тому що чашкою це було назвати важко.

Міцна кава утворювала пухир приємного терпкого запаху. Надвечір похолодало, але вона навіть не шулилася. Лаванда, загнувши ступні під сідниці, курила довгі цигарки, пила гарячу чорну каву без цукру, молока чи вершків, і гортала роздруківку полотнища тексту, люб'язно надану Романом. Листя чагарників і кольорових клумб з легким шелестом коливалося на вечірньому бризі з запахом моря і квітіння. У покрові древнього папоротевого дерева гаркнув ворон, сусідський сторожовий пес цього злякався, наїжачив жорстке темно-руде хутро і залився гавканням, чим спровокував гавкаючий гул по всьому приватному сектору. За парканом пронісся дегенерат, який у повній впевненості, що знята вихлопна труба з його відра з болтами робить його член більшим.

Все це проходило повз її увагу, тому що вона була зайнята. Вона здивовано вдивлялася в текст, іноді хихотіла, іноді посміхалася, іноді відверто сміялася. Її мама кілька разів виходила до неї на перекур, але, побачивши, що вона зовсім неконтактна, перестала намагатися завести розмову і обрала тактику вичікування. «Скоро закінчить, і я зможу з нею поговорити». Лаванда продовжувала сидіти на кольоровому великому в'язаному пледі майже нерухомо. Коли самотні голоси цвіркунів і цикад перетворилися на хітиновий хор, Лаванда пішла за шкарпетками, їй стало мерзлякувато. Вона повернулася, і вкотре знайшла маму на веранді. Та вже поралась секатором у спробах упорядкувати випадковий шматочок саду. Лаванда грюкнула дверима трохи голосніше, ніж розраховувала. Мама від звуку різко вирівнялася. - Донь, не біжи, - сказала вона, і поспіхом почала вибиратися з власноруч створених чагарників.

- Що там, мам? - Лаванда потягнулась до пачки цигарок.

- Ти так багато часу провела з цим текстом, повернися в сім'ю, не будь дупою, - мама дістала із запропонованої пачки сигарет одну.

- Він дав мені на вчитку. Сказав, що це важливо, але в жодному разі не обов'язок, що це мій екземпляр і я можу робити з ним все що завгодно, хоч лайно за своїм мопсом прибирати.

- Він же в курсі, що в тебе немає мопсу.
- Тепер так, але сказав, що я виглядаю як собачниця, а виходячи з економічної ситуації навколо, то можна прогодувати собаку тільки таких розмірів.
- Він уявлення не має, які вони ненажерливі.
- Я йому так само сказала, на що він відповів, що якщо загодовувати тварину до ожиріння, то їй на шпичку їжі не знайти.
- Блядський розумник.
- Він би сперечався з тобою з цього приводу, - сказала Лаванда, і неоднозначно посміхнулася.
- Ти дуже натхненна цим знайомством, я тільки хочу запитати. Чи не він є причиною твого розлучення?
- Ні, ти що... Зовсім ні... За кого ти мене маєш?
- Я мусила це почути... Просто виходячи з того, що ти мені розповіла, то у мене є кілька неприємних закономірностей, які я помітила...
- Яких саме?

І історія зробила черговий виток, тому що ні Роман, ні Лаванда не зробили потрібних висновків з уроків. Вкотре маман розповіла про те, як зустріла біологічного батька Лаванди. Як він полонив її своїм гострим розумом та талантом у лікарських питаннях. Як цей замок з піску став скляним оповитим полум'ям пристрасті, і як почав сипатися від каменю алкоголю. Розповіла про постійні чвари, п'яні сутички, і як він вперше застосував до неї силу. Цей удар згодом залишився міткою на правому стегні Лаванди. Маман повідала про роки поневірян, про те, що відчувала сама, про те, як боляче їй було спостерігати за тими поневіряннями, які спровокувала ця людина, через яку їхня родина ніколи, була вона поруч чи ні, не була повноцінною. У фарбах описала скільки всього Лаванда втратила через те, що мамі доводилося безпробудно працювати тільки для того, щоб одягнути, і дати Лаванді освіту. Про дефективних родичів, які були скоріше стримуючим, ніж підтримуючим фактором. Про гидоту та зраду кровної рідні. І нескінченно романтичну річ, про те, що єдина людина, яка хоч і

доставляла своєю відірваною поведінкою та невгамовною вдачею чимало незручностей, але при цьому все ще залишалася тим, кому можна довіритися. З ким можна поговорити. Поза залежності від віку та стану. Хто завжди буде на її, маминій стороні. Заради кого вся ця метушня, в масштабах світу, грає взагалі хоч якусь роль. І історія приводила лише до одного.

- Я благаю тебе, не повторюй моїх помилок.

- Знаєш, що він сказав з приводу біологічного?

- І що ж?

- Цитую: «Ймовірно, я лусну йому череп під час зустрічі, бо на власні очі бачив – що таке фізичне насильство чоловіка проти жінки. І це гидко.»

- Ти не думаєш, що він намагається тобі сподобатись?

- З таким не жартують, мамо. Особливо в його випадку.

- Тоді, як сказав тато: «Треба брати».

- Він мене сьогодні обійняв. Спонтанно. Без попереджень. І він справді не знав, як я могла відреагувати. І все одно це зробив. Тому що «побачив, що ти цього потребувала». І мені справді це потрібно було. Саме від нього. Тому що він єдиний, хто побачив – що за єбучий піздець відбувається у моєму житті. Що без допомоги я покачуся в нікуди... Що мені дуже погано, що моя посмішка натягнута, а сміх істеричний. Він – єдиний хто це помітив.

- Думаю, що ти ідеалізуєш, бо, бачить бог, він правда привабливий хлопець.

- Ти правда вважаєш, що це єдине, що мені потрібно. Мати моя жінка... Ти ж моя мати!

Вони посміялися. Ідеальне срібне блюдце місяця викотилося на чорно-фіолетове полотно неба. Вони ще трохи постояли зовні, докурили свої сірникоподібні сигарети і пішли в будинок. Перед сном Лаванда все думала про його фразу: «Я завжди поруч, щоб допомогти. Не соромся.»

Що жаркіше полум'я, тим ближчий попіл

- Давненько не бачив зірок, - сказав Роман дивлячись на чорно-фіолетово-жовтогарячий багатокутник неба. Він скинув попіл у попільничку і задумливо видихнув крізь антмоскітну сітку. Якимось дивом він почув тиху ходу з-за рогу, і повернувся до джерела звуку. Вона виринула з темного коридору з підносом у руках. На ньому стояли кілька чарок з текілою, лимоном, сіллю, в кількості майже порівнянній з «Достукатися до небес». Бракувало лише таблички «Пальцями можна». Тиха хода резонувала з неймовірно красивою позою переможної-войовниці Лаванди. Хоча день пройшов відверто паршиво. Принаймні звільнення не мало допомогти у створенні цієї пози. Вона ніби пролевітувала до балкона і майже раптово для Романа матеріалізувалась за спиною.

Кишка балкона тиснула з усіх боків, «багатокутник неба?»: чи це обмежувач щастя? Роман подивився на Лаванду. Вона стояла з підносом, показала його вміст, зображуючи абсолютно безневинний вираз обличчя. Ця картина викликала у Романа мимовільну посмішку та чверть ерекції.

- Ну, все пропало, - після недовгої паузи, сказав Роман.

- Перестань параноїти. Ти що, обкурився, доки я на кухні була? - сказала вона, і поставила тацю на бадего-стульчик. Роман усміхнувся, вдавав, що принохується і сказав:

- Через об'єктивні причини я майже не відчуваю запахів, тому... Поділишся?

- Чим?

- Інформацією, наркоманко, - сказав Роман саркастично, і продовжив, - але все це вже не важливо, тому що ти зрізала найкращий комплімент, який могла б почути у своєму житті. Без жодних «О, Персифона» та іншої давно померлої херні.

- А-а-а... Так ти у нас «особливий»?

- Я дуже сподіваюся, що не в найгіршому розумінні. Сподіваюся, що вперше, по-справжньому почую, що це не так, що я особливий для тебе у найкращих сенсах, - сказав Роман дуже серйозно. Після довгої паузи продовжив, - але... Так, небагато аутичного спектру та нехила любов до алкоголю на пару зі свободою, - він зщурився, - хоча, постривайте... Які в мене цінності? Не-не-не, Вам від мене так легко не позбутися, юна леді, - Роман посміхнувся як дурник.

- ...особливий та милий... - сказала Лаванда, і тільки тембром голосу показала, наскільки їй не сподобалось.

- Я просто хотів сказати, що не хотів би фрагментувати цей спогад, - Роман перебив її, - наскільки сильно хотілося б залишити навіки в пам'яті цей незабутньо прекрасний момент, але якщо ти проти, то я з радістю з розбігу влечу чолом вперед у одвірок двері. Виходячи з того, скільки я важу, то потенційна енергія удару буде..., - Лаванда приклала палець до його губ, - помовч.

Вона дивилася на нього як задоволена дитина із «запечатаним на Різдво» подарунком у руках. Яскраво-зелені очі трохи поблискували від ліхтарно-світлої вулиці за вікном. Пшенично-біле волосся спадало з голови, підкреслюючи пухкі губи і точений зріз обличчя.

- Давно я не бачив настільки прекрасну картинку, - сказав Роман, і різко поцілував її. Вона солодко схлипнула, - ти знаєш, що я це ненавиджу, але є тост, - сказав Роман, тримаючи засолений палець догори, після того як доклав чималих моральних зусиль, щоб відірватися від неї. «Вау», - іронічно вигукнула вона і клацнула пальцями, зображуючи мляві, але ритмічні оплески.

Роман навмисне дуже близько до неї нахилився, щоб узяти текілу. Він зачепив носом її сосок, що проступив через милий різнокольоровий сарафанчик.

- Упс, - голосно сказав він, ткнув палець у сіру упаковку з синіми смугами, і взяв дві чарки, - зупинись мить, ти – чудова! - сказав він як син голови райради, який придумав собі, що хоче стати актором і розпочав свою кар'єру з місцевого ТюГу.

І вона хотіла б вколоти словом, але в цей момент розуміла, що дійсно хоче зупинити час.

Вона облизала йому палець, вони випили по своїй стопці, і взаємно зблизилися.

- Пропоную розігнати це багаття трохи сильніше, - Роман знову доклав титанічних зусиль, щоб відірватися від її теплих, м'яких, рожевих вуст. Він узяв телефон, витратив хвилину, щоб знайти потрібний трек і увімкнув його. Вона одразу розпливлася в посмішці. Цю гітару можна вгадати з першої ноти. Роман відступив на крок, простягнув руку вперед, чим запросив її до танцю. Лаванда поклала жіночну кисть до нього в долоню. Він театральньо підтягнув її до себе і посміхнувся трохи ширше. Своїм правим ліктем підняв її ліву руку і відчув, як пальці Лаванди ледь вловимо вчепилися до нього в плече. Черговий талановитий декадант розпочав свою історію «грандіозного пройобу». Роман вів Лаванду як востаннє. Так, ніби завтра не настане ніколи, а музика все нашіптувала: *«Тільки я можу бунтарство повернути в кохання. Тільки я можу в момент обернути камінь на порошок, і з попелу відбудувати будинок. Розчинися в мені і живи вічно.»* Риф, м'якою ходою мавки, пускаючи нетоптаним лугом, спрута цвітіння, обійняв їх з батьківською любов'ю. Він придушив меланхолічну фразу. Вона випустила невелику, ледь відмінну від сухості сльозу. Він вів її ніби цей танець останній у всьому осяжному Всесвіті. Вона відчула приємне тепло в районі діафрагми і, ледь чутно, сказала: «Назавжди». Відповіді одразу посипалися до них у голови. Лавина усвідомлення зростала експонентно. Риф замовк. Вона глянула на нього знизу нагору.

- Я буду ідіотом, якщо ні.

- Абсолютно точно.

Він переставив її як ростову статую за поріг балкона. Спустився до неї.

- Зроблю зараз вкрай вульгарно, і знаю про це, але я буквально не знаю як у ситуації, вчинити інакше, - сказав він, і кинув її через бильце

дивана на його горизонтальну частину, обійшов усі кути, і схопив ноги.

- Я знаю, що ти бігаєш швидко, але недовго. Так, що... Я давно не був на побаченні з нею.

- Отже, 0:0. Гра продовжується, - згодом, з частим диханням сказав Роман, - принаймні, виходячи з того, що я чув. А це таке собі джерело інформації. Так що я тобі зовсім не подобаюсь? - Роман голосом зобразив відкинуту жінку.

- Ти просто недостатньо старався... - сказала Лаванда і хихикнула.

- Жінко, якби я напружився сильніше, то мене б удар вхопив. Ти смерті моєї хочеш?

Вона дуже лукаво усміхнулася.

- Можливо, є ймовірність, що ти станеш так ціннішим, - її хитрий погляд просвердлив Романові голову і залишився умоглядними опіками на побілці стін.

- Я не записав тебе у «вигодонабувачі», тому, рано, Капрал, рано, - Роман спробував пожартувати, але вийшло в нього вкрай погано. Він все ще важко дихав.

- Відірвемо сьогодні сраку реальності? - запитала Лаванда.

- Завжди: лише за. Цікава методологія.

- Я хочу зробити тобі пропозицію.

- Ні, ми надто мало знайомі. Може спершу, хоча б кудись сходимо? В оперу, хоча б або, на крайній край, в ресторан, - Роман вкрай погано пародіював споживче ставлення до чоловіка з вуст недалекої самки.

- Дурак... Я казала про смачне продовження.

- Це ми могом, - сказав Роман і відчув, як у нього засмоктало під ложечкою з новою, шаленою силою.

- Я повернуся, - сказала вона, цмокнула в губи, хоча він чекав продовження, оголила збуджуючий зад, і пішла в бік кухні.

Роман встав, помахав стояком, що спадає, і вийшов на балкон за цигаркою. Вона повернулася з Абсентом у чарках. Ритуал проведений,

вогонь горить, обпалює трахею, але це тепло розливається по всьому тілу.

- Мені треба відбігти.

- Оу... Пі-пі? - з жахливою усмішкою запитав Роман.

- Да, - позою відповіла Лаванда, посміхнулася, і пішла виляючи дітородними стегнами.

«Яка ж мені срака. Я скоро перестану будь-що розуміти, а це завжди загрожує. Незалежно від контексту. Це той самий коефіцієнт, на який завжди потрібно робити поправку.» На цих думках Роман відсунув сітку від москітів і блюнув з п'ятого поверху. «Господи, яка ж ти немита тварина», подумав Роман і пустив ще одну стрічку.

Вона повернулася ще тихіше, ніж минулого разу.

- Що відбулось?

Роман відповів щось нерозбірливе. Набір вигуків, не більше.

- Я чула пару ляпанців, ти знаєш про це щось?

- Ляпанці? То ти хочеш жорсткіше? Цікаво... - Роман спробував не брехати, і перевести тему. У його голові це була ідеальна відповідь.

- Так ти не блював з вікна?

- Не-є-є-є, ти шо? - він намагався зобразити найбезневиннішу невинність, якій позаздрила б сама легендарна Доллі.

- Навіть якщо це так, то дякую. Мені прибирати менше.

Він подивився на Лаванду співчутливо, з легкою дещицею досади.

- Я ніколи такого не відчував... Ти надзвичайно унікальна. Я сподіваюся, що я хоч трохи оригінальний, - Роман не відривав погляду від неї, - не варто забивати цвяхи мікроскопом, ідемо спати.

Вона спробувала його поцілувати, але Роман зупинив її.

- Все-таки, спочатку до умивальника.

- Засранець... - сказала вона, і посміхнулася тією самою усмішкою, яку він чекав щоразу, коли ніс свою шизофазичну марення у спробах її розсмішити.

Зробимо їх разом

Чому сніг білий? (с)

Підсумки підбивати завжди сумно. Якими б похмурими фарбами не забарвлювалася дійсність, чий розворот щось жодного разу не уподоблювався на скормлені в дитинстві казкові історії. Виродок не покараний. Добряк ночує на лавці в обіймах з пляшкою односолодового. На білій цеглі, як вугіллям, накарябані гучні фрази, заразливий сміх вдалині, задумливі погляди собачників, самозакохані промови самовідтворюваних одиниць інформації, шарудіння вкраденого майбутнього зеленіючими фантиками, міокардит клапанів, писк тиші на перетинках, мовчазність стабільних шлюбів, людоджерський кар'єризм, пліснява на стінах інтернату, садисти у високих кріслах, мазохісти в їхньому обслуговуванні, комплекси принижень довжиною в століття, етнічні чистки, мор голодом, цілеспрямоване знищення мізків, незмінна бидловата популізму, гіркота кави, насолода забуття і все це безглуздою чергою в голові, поки противагою, з максимальною парусністю, рухаєшся проти гнилих потоків стічної жижи колектора божественного акведуку Стікса. Тіло шипить карбідом, кинутим у воду. Відчуття стає тлом. Довго, але стає. Органи почуттів починають сприймати щось інше. Мозок навчився абстрагуватися від очевидного. Грати на стелі з гомілкових кісток. Гній, що стікає по вигнутих стінах, у переміжку з сукровицею. Мірний такт крапель десь далеко, що луною розноситься за глянсово-гладкими обрисами єдиної реальності. Реальності тут і зараз. І стає байдуже, сам шлях стає суттю. Занадто багато сил витрачено для того, щоб порахувати ці сотні тисяч човнів, що пропливли у зворотному напрямку. Винятково, щоб відволікти запалену свідомість. Басистий гавкіт стає виразнішим. Немає сну, немає їжі, немає живого, немає мертвого, немає спілкування, немає мовчання, немає надії, немає віри, немає кохання, тільки її гола посмішка після зміни повітряної жовто-синьої сукні на червоно-чорну коктейльну. І до плечей червона коса.

Ось і заспівана пісня. Ти намагаєшся переконати себе в тому, що Айрін Ерон зможе врятувати тебе від неминучого, але це не так. Тебе зможе врятувати лише невблаганне біологічне «жити поки що можеш рухатися вперед».

- Ну, що? Доторкнувся до своєї гидоти? До відкладеності усвідомлень. До постфактуму генералітету. Докуражився, нареготався? Понапросував нескінченний смуток? Живих мерців навколо самої ідеї життя? Розумниця. Мені так навіть простіше. Чому ж так важко для тебе розуміння суті? Чому ж без м'ясорубки тобі не обійтися, щоб зрозуміти велику істину? А тепер тобі нічого не залишається, як примиритися з неминучим, можливо, у тебе вийде почути звук зародження перших елементів твого світу. Можливо, тобі це допомогло б. Але я вже бачу реакції, бачу, як здійсмається протест у твоїх грудях і ти, замість тихого спокою вибираєш порожнього золотого теля як місце проживання, і смерть від сепсису, потопаючи у власних виділеннях. Що ж... У такому разі, біполярний тисячоликий герой, тримай свою алебарду, квестовий монстр попереду. Піздуй.

І тільки тому, що без її обійм ніколи не існувало вчора, немає права на ймовірність у завтра, в координатах ніколи-ніде, без фундаменту основоположних знань та відчуття стоїш ти чи лежиш, твоєю завзятістю побачити нема кому, страждання не почути, нехай до неї ще багато-багато кілометрів, але ти вганяєш у морозний піт торгаша душами фразою: «Перуну дуже не сподобається те, що зараз відбувається». І стають корисними слизькі циліндричні стіни, і біль від стусану стає приємним, бо ти відчуваєш, як затхлий запах каналізації змінюється на легкі нотки весняної роси. І головна ідея: «Я туди більше не повернуся».

Мішком картоплі тебе викинуло на чорний пісок степової пустелі. Замість тіла до кістки стерті від падіння з велосипеда коліна. Липка темрява, холод сухого нічного повітря, запах чорної пари, але вже чути голосіння, тихий схлип, креслення на поверхні, що підстилає, і голови в пошуку хоча б якогось джерела світла, але замість очей нескінченні

зіниці. І все знову з початку. І запитують, чи не заєбався навертати цикли без варіантів виходу. Чи не втомився шукати алгоритми? Чи не дістало самотійно вішати на себе вантажі? І якщо ти справді хочеш муміфікуватися в цій нескінченності неживої темряви, але в рамках стін із уже вільного вітру. Лежи, і жалій себе. Ні? Значить підіймайся на ноги, і не ний. Бувало й болісніше. Вставай!

І вже пройдений шлях стає на сотню десятиліть більшим за сорокарічне ходіння пустелею. Якимось невідомим способом у тебе вийшло змусити їх рухатися. Атрофовані кінцівки відмовлялися підкорятися, але це незабаром стало найменшою з проблем, тому що ти почув, як з до болю знайомим звуком на тверду, щільну пилюку впала та сама ніжність. І ти, зрікаючись усього, про що мріяв, повертаєшся, навпомацки, в безпросвітній темряві.

- І ніхто з нас не знає напевно, але я нескінченно вірю в те, що наша ніша там, за обрієм. І ця проклята маріанська темрява, нехай поки що може давити нас своїми немитими ногами безмежних атмосфер, нехай мене тисне, як цей багатотонний чорний куб, я все одно йду вперед як робив би механізм тільки для цього і розроблений, ця ізоляція працює непроникною пов'язкою на очах, нехай холод пробирає до самих кісток, і кожному з оточуючих спадав на думку солодкий задум – лягти і заснути, але я стверджую, що там світло, що там обличчя улюблених видно у всій повноті своєї краси, там усвідомлення – годі сумувати. Там розуміння – зафіксувати збитки, зробити висновки, і рухатися далі. Там сприйняття – без джерела світла не було б нічого іншого, ні мовлення, ні писемності, ні складності взаємин, ні простоти життя, ні соціалізації, ні гаджетів. А значить найпрекрасніша властивість світанку в тому... Що він невідворотний. А значить там, де він – аль-Хорезмі, Берджесс, Вольтер, Гюго, Гейман, Декарт, Едісон, Кант, Леся, Маклай, Носов, О. Генрі, Потоцький, Рембрандт, Сосюра, Тичина, Велс, Фарадей, Хвильовий, Ціолковський, Чайковський, Шуберт, Юнг. Незліченна безліч вогників. Значить у нас немає морального права залишити цій чорноті хоч п'ядь. Отже, ми дійдемо, як завжди,

всупереч. Тому що це наш профіль. І якщо цей висновок спав мені на думку, значить існують сотні тисяч, хто знає те саме, що і я, і бачать, як іронічно, те саме, що і ти. Якщо це так, то ми повинні допомогти один одному. Розумники кажуть, що за відсутності видимого орієнтира через ексцентриситет Землі рідина у внутрішньому вусі не дає нам можливості ходити прямою, ми навертаємо кола – не слухай їх. Вони дискредитують дії, проповідуючи тиху смерть за метр від мети. І нехай нам пропалить сітківку, це з незвички, це не назавжди. Відчувати доведеться вчитися заново, але дитині теж потрібен час вчитися читати, ходити, спілкуватися.

І Даждзьбог імпульсом промальовує перед очима її образ. З червоною косою, у вимазаній часом і довгою дорогою червоно-чорній коктейльній сукні. Дає силу стати скелею, простягнути руку, придушити напад болю, витримати солоний конденсат з очей, і сказати:

- Я без тебе далі не піду. Там тінь – лише наша частина, а не сама реальність. Без тебе в цьому немає жодного сенсу, суті, значення, бази, фундаменту.

І коли в головах заграє теплота гітарної струни, коли білі шапки гір за спинами почнуть відображати вуглик світанку, що рожевіє в солоних хвилях, коли інтерференція крізь блакитні бусинки крапель підкреслить зелені фрактали під покровом криваво-червоного волосся – ось твій час. І мій спокій. Але залишиться питання: чому ж сніг білий?

Причина мізантропії лежить в об'єкті мізантропії

Гітара у вухах вила щось про втрачені можливості, безглузді рішення, переваги культури, алітерації простоти, граматику складнощів, жертвності ролей, ролях жертви, опір блядству, блядстві опору. Останнє покоління генеративності, адже все до чого добирається плебс перетворюється на лайно. І музика впала чудовим

титаном. Лаванду кольнуло у підребер'ї. Чи то усвідомлення, чи то архітектурний несмак, чи сума перерахованого, чи то середнє арифметичне. Вона йшла назустріч свіжому, вологому вітру, і намагалася придушити думки про те – з яким монстром ділить ложе. «Він же дуже часто буває ніжним. Це не може бути діагностичними ознаками. Адже це більше схоже на відхилення від основи. Як він там казав? Наче: точки екстремумів на графіку.» Вона невесело посміхнулася. Широка дорога, усіяна сферами жовтого світла, упиралася в обрій. Запалені очі машин, що проїжджали, дратували її сітківку. Вона намагалася знайти відповіді, як завжди, у собі. Чорна приталена косуха перестала рятувати від руху повітряних мас. Лаванда зіщулилася, і підняла «собачку» трохи вище. Поправила шовковий шарфік, який Роман завжди занюхував за першої ж, та й не тільки, можливості, подивилася на рівень заряду в телефоні, витягла навушники зі вушних каналів і майже одразу ж про це пошкодувала. Гул вулиці затьмарив власні думки звуками імбецильних беховодів, дегенеративних мотоциклістів, матусь з овуляційними розмовами, діалогами про погоду, божевільним сміхом латентних гопників, дебільними обговореннями робочих днів, словоблуддя про існування, і ще мільярд речей, що більшість назве фоновим шумом. Але не вона, бо Лаванда знала, що саме з цього і зіткана реальність. І те, що вона чула, бачила, відчувала, і усвідомлювала цій реальності, виносило вкрай невтішний вердикт. Вона провела рукою по пухких губах, ніби намагалася змахнути павутину під час «бабиного літа». Вкотре придушила напад безвихідної агресії внаслідок його багатослівного пасажу, зупинилася біля гойдалки. Решта трапилася як у тумані. Вона лише встигла позначити Роману координати. У наступні кілька хвилин її перекинули з гамакового типу гойдалок, вкрали сумку та залишили її у приниженні. Все що сталося після – лише результат. Його слова про те, що тільки він буде мудаком в очах інших, що винен виключно в тому, що закоханий у слова, і що «Запам'ятай одне правило: тільки коли я поряд з тобою нічого не може статися».

Потім були її батьки, які з осудом і огидою дивилися на Романа, бо він відсотків на тридцять відповідав найнегативнішим картинам, які виникали в їхніх головах. А він не розумів, за що вихоплює, просто тому, що був чесним. Ймовірно, їй потрібно було зробити висновки тоді, але ...

Але Лаванду по-справжньому лякало тільки те, що він майже завжди мав рацію.

А небо все хмурилось

Свинцеві хмари в охолоділій доменній печі неба змішувалися, боролися, трахались і, у безплідних спробах вилити дощ, нервували від безвихідної марності своїх дій. Тому що фізика сказала: «Таааа ... ні. Не сьогодні».

Роман спостерігав за цим дійством, пускав дим, і чекав, поки вона повернеться з чергових ебенів. Досконалість, заточена в рамки. Скарб у брудних руках Голлуму. Живий доказ, що все ще існує майбутнє, що є вибір, що існує шлях, де за черговим поворотом тебе не зрешетять мініганом.

Він почув характерний хрускіт мертвої трави, яка оточила черговий панельний будинок одного зі спальних районів, повернувся, і щиро посміхнувся. Як усміхається дитина несподіваним солодошам.

- Успішний пі-пі? Можна без лекцій з будови сечостатевої системи, я ж все-таки дітьо гінеколога...

- Не вдавай із себе гівнюка... Ти мені подобаєшся і без того, - вона хі-хікнула, і поправила пшеничне волосся, - подумала ось над чим... Ти ж казав, що все і завжди впирається в систему сформованих цінностей, вірно?

- Я буквально тільки про це й говорю... Будь-яка тема, піднята мною...

- Вибач, я переб'ю, щоб не забути думку... Ми з тобою дали жару сьогодні... Так от... Цінності формуються у досить юному віці, принаймні з нами це спрацювало саме так. І що це означає? Що будь-

яке дискусійне питання впирається в упередження, нав'язані батьками та суспільством з самого дитинства, принаймні з нами це спрацювало саме так. Молоді мізки вбирають все, що відбувається навколо і, вже в дорослому віці, проекують «набутий досвід», - вона посміялася, і жестом взяла в лапки останній вираз, - на життя, що залишилося. Це ж повний пиздець. Люди, які не мають поняття як жити це життя, намагаються чомусь навчити маленьких людей, які поняття не мають в якій дупосраці вони опинились. Ну, піздець же, - вона взяла залізну банку якоїсь слабоалкогольної продукції з гранітного каменю на перехресті пішохідних доріг. Школа, панельні будинки скупчилися у спробі купювати її думки, парочки, що проходили з чи-то щурами, чи-то собаками, навколо проходили з претензійними виразами обличь. У Романа почався тік, він спідлоба спостерігав за оточуючим, щось бубонів собі під ніс, намагаючись повернутися до неї. Лаванда поклала долоню до нього на щоку. Світ втратив свій вплив, силу, сенс та реальність.

- Але все це не відіграє ролі, тому що ти мав рацію в тому, що поки ми не виправимо фундаментальні помилки – не буде результатів. Що кожен з батьків калічить своє чадо, що суспільство не заслуговує на ті персоналії, які його складають, що персоналії не заслуговують того, що мають, що людство, здебільшого – прілий мішок із лайном, що з нами щось не так... І що Я не заслуговую на те лайно, яке відбувається навколо. Як мінімум, - Лаванда дивилася на нього знизу вгору, у світлі ліхтарів її гостре обличчя набуло геометрично-ідеальних форм. Вона посміхнулася, побачивши, що Роман поплив, як твердий сир у працюючій мікрохвильовій печі.

- Чекати інших результатів повторюючи одні й самі дії, як мінімум – безглуздо, - Роман відчув спокій. Тепло долоні змусило очі демонструвати запалені білки.

- Я дуже тебе хотіла... Тому що ти, схоже, не непесь... - її очі зволожилися.

- І не єресь... Знаєш, що найприкольніше? Де б ми не були, що б ми не робили: ніде і ні з ким іншим не зародилося б саме цієї розмови. Крім як тут і зараз. Це і є доказом кінцевості нашого Всесвіту, це і є доказом, що не може існувати другого такого ж набору електрохімічних реакцій, що вступає в контакт з іншим, відмінним від вихідного набору реакцій... - він різко скоротив відстань між ними, і поцілував її настільки довго, наскільки дозволяла його носоглотка.

Різнобарвна бетонна свічка за вікном спостерігала як він намагався бути ніжним у вкрай агресивній позі. Вона закусила його волохату ковдру, що кочувала з ним ще зі студентських часів, у спробі придушити крик насолоди. Яйця ритмічно ляскали по клітору, і вона дякувала природі, що Роман згодом виявився кращим, ніж у перший раз. Бильце дивана скрипіло в останніх своїх подихах, Роман прискорювався, і закликав свої кінцівки «не відгукуватися судомою лише через низьку гідратацію».

- Ти вдарився...

- Так, дев'ять разів, потилицею. «Досить давно», - з важкою задишкою сказав Роман.

- Дурак... - вона засміялася, і потягла його на диван. Вони впали, і обидва уперлися поглядом у стелю. Лаванда стисла його груди. В цей момент вона відчула щастя.

- Безперечно...

А небо за склом все продовжувало хмуритися ...

Ти маєш право на помилку, але є нюанс. Перший транш.

Огидний звук будильника, надто довгий, щоб ігнорувати, надто важливий, щоб вимкнути. Роман поставив його на десятихвилинну затримку. Повернувся на її бік ліжка, щоб відчувати поряд. У голові залишався неприємний осад від пиятики на честь лютневих стимуляцій, фінансових, економічних, інтимних, яких завгодно, та мішанини з огиди з гидотою. Напевно, їм хотілося б, щоб це відчуття

асоціювалося зі страхом, але сталося не так, як гадалося. Роман знайшов її на кухні, чайник уже верещав як німфоманка під час першого аналу. Вона залила окріп у велику чашку з масивною кількістю меленої кави. Роман підійшов до неї зі спини, і обійняв за лобок, рвучко зтягнувся запахом волосся, і імітував поступальний рух. Він взагалі не усвідомлював своїх дій, не давав ні ради, ні звітності. Це відбувалося автоматично. За вікном місто вже жило своїм життям. Робочий ноут стояв на кухонному столі. Оманливе зимове сонце стелило своє приємне золото на світлу кахель, від чого приміщення здавалося ще світлішим.

- Прокинувся?

- Тільки заради того, щоб уткнутися лобком тобі в куприк.

Вона посміхнулася і сильніше притиснула його руки до свого тіла. Усміхнулася так само дивовижно, як білизна вражає засніжена рівнина чорнозему. Так, як уміє посміхатися лише ідейний викладач талановитому студенту. Лаванда відкинула голову, і закотила очі, Роман спробував приюхатися до її трапеції, але запах кави з турки виявився сильнішим.

- Ух, міцно, - сказав він турці, - з іншого боку, дякую, що не пуканиною, - уже Лаванді.

- Ти гидкий.

- Безперечно, але відсутність пуканини, і присутність запаху кави, не заважає ворущінню в штанах.

- За те... Я чомусь хотіла почати заперечувати... Але це неправда.

- Я знаю, - після довгої паузи Роман подивився на неіснуючий годинник на лівій руці і продовжив, - у нас є мінімум півгодини для ігрищ. Чи хвилин сорок. Я тупий і не розумію в аналоговому годиннику, навіщо ти мені його купила?

- Мені начхати, що ти там говориш, але у мене є величезне прохання. Будь ласка, давай відійдемо від плити... Хоча б на кілька метрів.

- Все, вогонь погас, бажання зникло, а я пішов чистити зуби, і дрочити неерегований пісяндрік у ванну. Або це посилення на твою єврейську натуру та пічі?

- Дурак, - сказала вона, і реготнула, - ти чотири рази збрехав в одному реченні. Моя повага, - Лаванда повернулася до нього обличчям, і схопилася за член, - я ж знаю, що це не так. І... рот тобі й справді треба помити, смердючка.

Лаванда, не без зусиль, повернулася до закипаючої чорної жижи. Роман пішов у ванну. Звідти пролунали звуки відкритого крана, агресивних рухів щітки по зубній емалі та кустарної пропаганди. Поки він хлюпався, вона доварила каву, кілька разів вилаялася на комп'ютер, що постійно пілікав, встигла подумати, що йому не платять стільки, скільки він на те заслуговує, що вона готова до материнства і, локомотивом на повній швидкості вдарилася в думку про те, що овуляція «це зло» у найкращому розумінні цього слова.

Роман зібрав речі, відпустив кілька вульгарних повторених безліч разів жартів, поцілував її як востаннє, і пішов назустріч морозному повітрю.

Підвальне, кишкоподібне, але, при цьому світле, від превалювання світло-сірого, пекуче-оранжевого та салатого кольорів в оздобленні; і нескінченності дзеркал на стінах там, де цих дзеркал навіть у проекті не мало бути. Він привітався із приємною тренованою дівчиною з бездумним поглядом на рецепції, залишив перепустку, в черговий раз поспостерігав як люди походять у своєму русі з точки «А» до точки «Б» на акваріумних мурах, перевдягся у чорний спортивний костюм із чорними лосинами, взяв рожеву тренувальну півторалітрову пляшку з водою, і пішов на пробіжку.

«Бля, якщо у першому акті на стіні висить рушниця, то у другому акті вона обов'язково вистрілить» – промайнуло в голові у Романа поки у вухах звучала пропаганда на волонтерських засадах, а він у свою чергу рясно присмоктався до води, - «я згоден з тим, що розмірів угруповання не вистачить, але я не згоден з тим, що вони його не

використовують. Багато грошей, ресурсів та іншого витрачено. Саме їхнє військо не зрозуміє такої херні. А знаючи войовничість і зарозумілість цих дегенератів, (історія все-таки когось хоч чомусь, ну хоча б новітня, повинна ж якось навчити) то це може бути, в їхньому розумінні, «маленька переможна», - на цій думці Роман поставив штангу на стійку для вертикального жиму, і зробив характерний рух пальцями, що зображує лапки. Помітив на собі погляд одного з тренерів – кремезного лисіючого чоловіка незрозумілого віку. Вони були заочно знайомі вже давно, спілкувалися рідко, але тепло, хоча при цьому їх навіть приятелями не можна було назвати. Бо тренер, як непоганий педагог, виходячи зі спостережень, мав спілкуватися однаково тепло з усіма, особливо із потенційними вихованцями, - тому й не став приятелем для Романа. Останній же, у свою чергу, через свою нелюдимість, просто не бажав ні нових знайомств, ні старих зустрічей, будучи в безкінечному стані: «просто відійдіть від мене, а я займуся своїми справами. Якщо мені щось буде потрібно, то я поцікавлюся, заплачу за це і кожен піде далі своїм шляхом.»

Роман показав тренеру пальці вгору обома руками, посміхнувся, і переключив відео на наступне у черзі на перегляд. Конвеєр саморобної пропаганди продовжився, - «І, якщо вікно овертона зачиняється, то я стою на роздоріжжі, про яка несподіванка, з двох гілок. Бий чи біжи. РАПТОВО!» - Роман крикнув на себе так, що обернувся подивитися чи немає когось близько, може його гукнули. Нікого не побачивши, він повернувся до довгого стелажу з величезною кількістю гантелей, і продовжив судомно згадувати, яка саме пара йому потрібна, - «та проїбом... Досить на це витрачати час. Абсолютно раптово, що реакції бінарні. Повертаючись до нулів та одиниць. Але на це теж начхати, коли в тебе... таке... І якщо це «бий», то треба готуватися. Потрібно було готуватися ще вчора, але... Я тупий, напевно, тому просрав всі полімери. Ну, окей, не всі. Але багато. Значить, треба почати вивчати військову справу. Щоб не здохнути в перший тиждень, а то й того раніше. Адже смерть, сама по собі, не така страшна, як остання

хвилина життя усвідомлення безглуздості смерті», - на цій думці Роман закінчив робити вправу на широку, подивився в дзеркало, зловив тік, попив води, переключив відео, навушники видали вже вивчені звуки інтро, і він завис, - «смерть... смерть... смерть... Якщо й так, то своє життя треба віддати непомірно дорого для ворога. Отже. Якщо «бий» - то навчання, тонкощі військової справи, вибір спеціальності, поглиблення знань, практика-практика і, щоб я став хоча б стерпною одиницею, мабуть, знадобиться рік. Рік мандражу від невідомого та принижень від військових. Це ж, блять, військові. І це лише старт. Знову з початку. Та КУРВА!» - Роман був упевнений, що це прозвучало тільки в його голові, але пара чоловіків та трійка жінок на кардіо обернулися до нього.

- Це не Вам, все добре, я просто сам з собою посварився, - Роман посміхнувся, поспостерігав як обличчя тих, що обернулися, змінилися від скример-переляку до поблажливої огиди, і повернувся до них спиною, щоб лягти на підлогу.

«Ну, курва та курва. Тоді «Біжи». Тут у нас наступні розклади. Ти вже давно працюєш віддалено. Платять тобі пристойно, небагато, але пристойно, при тому що важливо з постійною індексацією. Запас міцності є. Улюблена готова з тобою хоч героїном закидатися аби ти продовжував писати, працювати, і шліфувати її принади. Хуй з нею з тією нерухомістю. Юридично вона взагалі не твоя, тому відповідь: «Не думай про неї». Значить, сценарій «не програти» вже спрацьовує. Значить нам потрібен тур умовними єбнями Іспанії, може хоч так твої географічні пізнання допоможуть тобі в особистому житті», - Роман невесело посміхнувся, - «А потім тільки робота над тим, щоб пояснити їй привабливість ідеї. Адже якщо настільки дорого жити тут і, за ті ж кошти можна придбати нерухомість із земельною ділянкою в умовній Каталонії, головне не забувати говорити на кожному розі державних установ, що Каталонія – це Іспанія, то, власне, якого біса? І якщо все настільки погано, то тобі потрібно приймати рішення вже. Просто сьогодні. Символічно, чи не так? Подарунок на «День закоханих».

Путівка на відпочинок до Європи або тур-де-полігон. При чому останнє тільки для тебе. Ги-ги. Але взагалі – це ніхуя не смішно. Вибір, перед яким мене ставить реальність – просто срандель. І не той, що періодично знаходять в Інстаграмі. А той, що був на тому ринку, коли ти на картонці взуття приміряв. Величезний, целюлітний, що з кількох десятків метрів погано пахне, той срандель. З яким тобі було б страшно зустрітися в громадському місці, я вже мовчу про зустріч вічна-віч. Втечеш? І назавжди покриєш своє ім'я ганьбою. Не втечеш? Найімовірніше будешдесь гнити або будешультрагероїчно похований. Заєбись перед тобою історичні перспективки відкриваються. Хоча, з іншого боку. Сперму в банк ти здав. Кілька бастардів, ймовірних, адже я реально не в курсі, вже коптять небо. Власне, а чому ні? Пару речей, що стоять, ти вже закінчив. Та, що в процесі – чергове скиглення нізроз про що. А так хоч волю інших захистиш. Гідна хуйня», - Роман підвівся з тренажера «Баттерфляй», забрав синій рушник зі спинки, повернувся до проходу, і смикнувся від несподіванки. Кремезний тренер підійшов до Романа фірмовою ходою СЗРО, якби центр мас у нього знаходився не в районі грудей, а під колінами.

- Я не чекав тебе знайти тут, старий, - Роман усміхнувся, і спробував зобразити збентеження, хоча виходило в нього вкрай погано.

- Я помітив, - у кремезного тренера був дуже чіпкий і розумний погляд. Він, як і будь-який інший педагог, впивався поглядом в обличчя співрозмовнику, і не відпускав його доти, поки не отримає цікаві для нього, потрібні та/або правильні відповіді, - а ще я помітив, що кожного разу, коли ти у нас займаєшся, то дивишся відоси на ютабчику, і майже ні з ким не говориш. Що за контент? Не зрозумій неправильно, мені справді цікаво.

- Цікався політикою, тому що коли вона зацікавиться тобою, то буде вже пізно. Що у світі відбувається. Аналітика, новини, ну, і, звичайно ж, нагадування про існування та метастазування рашизму. Вони ж рашисти.

- Рашисти... Гарне визначення.

- Це так... Хотів би приписати собі, але... Це не так, - Роман зобразив гротескне розчарування, - і, коли настане час, я був би радий знайти тебе поряд. В одному ряду. Разом ми зможемо.

Роман переодягся, допив півтарашку води, вийшов назустріч морозному повітрю, дістав жовту пачку з кишені синьої куртки, підкурих сигарету, і видихнув у чисте сонячне небо. Одноповерхова забудова впереміж з висотками естетично дисонувала, і виглядала такою рідною, такою незрозумілою для інших, але такою теплою та милою серцю. Він обігнув огорожу, і вийшов ближче до проїжджої частини вулиці. Таблички з написами перед ним не було, але він невесело посміхнувся усвідомивши, що немає інших варіантів, між ліворуч і праворуч. Праворуч від нього була дорога додому. Там – кохана, яка вже єнний рік намагається розчинитися в ньому. Цілковито. Аргументом «за» виступала яскрава вивіска туристичної агенції «Бумеранг», що символічно підкреслює правильність і ейфоричну принадність вибору. Зліва, у свою чергу, вела довга низка перешкод у вигляді алкашів, автомобілів бізнес- та люкс-класів, відсталих з претензійністю, забитих геніїв, дегенератів з високими чинами та романтикою змін, яким ніколи не судилося статись. Вінцем цієї картини стали підсвічені лютневим сонцем куби хрущовок. Як матеріальний фінал обраного шляху. Праворуч розташувалося море і безмежна далечінь.

«Бий-біжи. Знову нуль та одиниця. Та сука!»

Те, що не відчути

Шелест масивних крон молодої зелені. Вона рейвила над головою не усвідомлюючи, чого чекати від палючих прямих сонячних променів. У молодій наївності листя перешіптувалося у парку, у своїй невинності давало ейфорично-істеричні посмішки навколо. Рівний газон упирався у нарізані скальпелем планування сегменти, які з висоти вільного птаха виглядали давно забутою кириличною в'яззю. І

люди-люди-люди. Парочки з виводком із розряду футбольної команди. Якщо не для великого поля, то для футзалу. Одна з таких родин зайняла «канатне містечко» з драбинкою, підвісною пішою канатною дорогою, канатом для видербування, і поруч, такий же, але з невеликою колодою в масивному вузлі. На погойдатись. Четверо з дитинчат різного, але порівнянного віку, зайняли кожен із елементів «містечка» і розважалися, вигукуючи один одному щось пасивно-агресивне. Іноді посварювалися, але замовкали тільки побачивши грізний мамин погляд. Ближче до пузатого батька у світло-сірих бриджах і такій же вітровці, стояла маленька дівчинка років п'яти. Вона зайняла командирську позу, вперла маленький правий кулачок у бік, лівим вказівним пальчиком вона повчально вказувала на своїх братів та сестер і уявляла, як вона керує тим, що відбувається. Роман зробив висновок, що поведінка дівчинки була змальована з мами виводка. Вона у чорному спортивному костюмі вільного крою, що не сильно допомогло приховати немаленький живіт, велетенські груди і неосяжну дупу, тримала телефон та знімала своїх дітей для однієї з десятка соціальних мереж. Якої конкретно – залишилося загадкою. Батько сімейства стояв із виглядом вкрай напруженим. Він оголив панда-стайл, коли потер очі під сонцезахисними окулярами. Роман зрозумів, що напруженість пов'язана з тим, що він думає лише про те, щоб закінчити «маячню», що відбувається і відправитися в «Хінкальню» щоб смачно поїсти і вжити кілька чарок горілки з пивом.

- Ти чого? - Лаванда стиснула його біцепс і посміхнулася.

- Я тут. Я тут...

- А ти правдивий і спостережливий.

- Чудова епітафія. «Він був правдивий і спостережливий», - Роман посміхнувся.

- Дурак. Що таке?

- Та я все про це, - Роман поглядом вказав на виводок.

- Я теж дивилася і так само, як і ти зрозуміти не можу, навіщо з такою осатанілою частотністю плодитися, якщо все, що ти можеш, з уваги,

надати дитинчаті – це знімати його на камеру, як драну мавпу у пошуку меметичних дій. Я ніби зовсім не проти сімейного архіву, і певною мірою навіть публікації в соціальних мережах чогось, що наші діти вміють відчужувати. Але це має бути декоративним елементом. А не основою експозиції. Скляні палі не працюють. А потім вони запитують, чому їхні діти їдять лише спагетті? Ви і є основною причиною. Якщо з уваги, турботи, часу та можливостей ти можеш надати лише це...

- Заради справедливості – це не найгірший варіант.

- Звісно не найгірший. Особливо якщо вирішувати між морфієм та крокодилем. Морфій не таким поганим виглядає, але це не так.

- І я відчуваю чийсь вплив у цьому... Чий же це..? Хм-м, - Роман награно задумався і лише очима спостерігав за реакцією.

- Мудакомбути не обов'язково! - сказала Лаванда і щиро посміхнулася, - але все-таки. У ситуації, що ти сама уявлення не маєш, що з усім цим робити, твоєму обранцю крім поїсти, бухнути, поспати, потрахатись, і сходити на ненависну роботу взагалі нічого не потрібно, держава платить гроші-знущання за дитину, а вони справді знущаються, навіщо плодитися як срана свиноматка? Це ж не питання демографії. Ти ж прирікаєш нову людину, а в цьому випадку людей, на злидні і, найімовірніше, довічні. Тому що щось мені підказує, у такій ситуації дати нормальну освіту – просто нерозв'язна задача... І в цей момент ми плавно переходимо до питання освіти. У світі людей готують до того, що пошуковики з нейронками будуть вічно, і будуть нескінченно розвиватися на благо людини, як представника виду. І це можливо так, але так губиться сама суть людини. Ми стаємо просто мішками з кістками, що юзають технології. І де в цьому людина? І, як завжди, ми з тобою приходимо до одного й того самого. Нарцисичним висновком, що з нами щось не так. Я просто настільки сильно не хочу торкатися нашої освіти, тому що двадцять п'ять років фінансування за залишковим принципом дають про себе знати. Ця така бомба, яку не деактивувати. Можна лише погасити силу вибуху. Можливо.

Свинцевою коробкою. Хоча це не факт, що спрацює, бо ми не знаємо, що саме там. Банальна вибухівка або там виділення твоєї улюбленої енергії відбувається за іншим сценарієм. І поки ми не навчимося робити висновки з власних помилок, як вид, ні до чого доброго ми не прийдемо. Вже проходили і неодноразово ... Як там цей мем із Даниlichem? «Це ж було вже!» І таким чином можна пройтися абсолютно будь-якою сферою життя, що нашої зокрема, що людини в цілому. Напевно, ця логіка тільки бушменів не зачепить, але я не бачу тут черги на спадкоємство їхньої культурної спадщини. І, повертаючись до нарцисичного... Як завжди, ми з тобою приходимо до твого твердження... - Лаванда зробила паузу і підняла зелений погляд на Романа. Він уважно слухав. Він її трохи обішнав і зупинився. - Валити треба не з країни, валити треба з планети ... - на цих словах він підняв руки, - все, здаюся. Єдине прохання, будь зі мною ніжною.

Лаванда хіхікнула, посеред парку схопила його за промежину і підтягла до себе. Тривалий поцілунок стер розмову як гумка стирає м'який олівець з паперу. Лаванда уперлася головою до нього в район серця на грудях, підтягнула руки до обличчя і маленькими кулаками зобразила підготовку до сну. Він її обійняв. Лаванда зіщулилася і видала приємну ноту. Люди, що проходили повз нагадували змащені зображення об'єктів, що рухаються, сфотографовані на Полароїд. Вона ще раз зіщулилася, підвела голову і побачила ту усмішку, яку розраховувала побачити. Посмішку, яка вселяла, що все буде добре.

- Назавжди... - шепнула Лаванда швидше собі, і уткнулася носом до нього у груди. Вона не побачила, як Роман схвально кивнув, притулився до її маківки щокою і повторив за нею.

- Назавжди.

Він ще раз її поцілував і Лаванда прослідувала за ним. Молодик завжди кудись їх вів, хоча вона знала, що він майже ніколи не знає куди йде. Їй було приємно бачити, наскільки Роман цілеспрямований.

Вже вдома, зі склянкою віскі в руках, після смачної вечері в непоганому парковому ресторанчику, жартів про смердючі сортири та

мляві стояки, аналогій між перебором брудної білизни в ток-шоу та нескінченим перекиданням лайном нижчими приматами, реприз на ватиканські педофільські нахили та алюзій на болючість віддзеркалення для людини Роман безглуздо дивився на перлинне намисто сапального району навколо різнокольорової висотки. Він все шукав зірки в безхмарному небі, але чи через короткозорість, чи через люмінесцентне забруднення ніяк не міг жодної знайти. Він усміхнувся у небо.

- Ніхто з них не здатний усвідомити твою важливість. Наскільки ти коштовна. Кожен роботодавець раніше сприймав тебе, і поточний не виняток, як знахідку. Усі сприймали те, що відбувається як даність. Тебе. Як даність. Їбануті. Людина, яка не здатна відповісти на фундаментальні питання, розпоряджається талантом, який потрапив до нього в руки через щасливий збіг обставин. Їбануті. Це так цікаво та неприємно спостерігати, як ти з усією своєю акуратною настороженістю намагаєшся аргументами привести їх до логічного усвідомлення прописної істини, але... Наш вид здебільшого дуже обмежений. Вони не розуміють мову аргументу, вони не розуміють алегоричність. Поки в лоб не скажеш те, що потрібно тобі, або через недоумкуватість, або через лицемірну нетямущість, вони не почешуться, тільки, щоб створити потрібні умови. Умови для комфортного творення. Задобрити вони не здатні. Ну, і нахуй їх, - Роман повернувся до Лаванди. Вона, з широко розплющеними очима, слухала, - намалюємо власну реальність. Точніше, як... Ти спроектуєш, а я наповню життям. Наскільки я розумію – це не суперечить біології, - на цих словах він зробив два повільні кроки в її бік, - адже хто ці примати такі, щоб недооцінювати настільки гарний у своїй чіпкості до реальності розум, - Роман закопав свою кисть у її пшеничні волосся, підняв погляд і з легкою усмішкою продовжив, - хуя складно. Що несе цей шизоїд?

- Цей шизоїд поводить як актриса погорілого театру.

- Ну, так, наш перший секс – найяскравіше уособлення факту, що я – хуйовий актор. Причому і в прямому та переносному значенні.

- Я ненавиджу тебе за це, - Лаванда посміхнулася.

- А я обожаю всі твої прояви, включаючи нетерпимість до запахів, фразам і діям невпопад, обмежене сприйняття готики як архітектурного стилю, кубізму, недостатній гідратації, кривим членам, простроченим викон...

- Заговори вже, - солодко сказала Лаванда і потягла його до себе за руку, що закопалась у її волосся.

Роман прокинувся від Атаками у роті. Приємний солодкуватий запах молока від її правої сідниці відбився кров'яною рефлексією в тілі. Він кілька секунд подивився на два симетричні бугра з ямочками на попереку. Її голова мірно сопіла під покривалом волосся. Роман опустив долоню до неї на дупу і намацав вертикальну посмішку. Лаванда муркнула, але так і не прокинулася. Роман прокляв все, що міг згадати за те, що так і не зміг визначити, що для нього пріоритетніше – її сон або його еякуляція, поцілував Лаванду в білу шкіру, тильною стороною долоні вдарив себе по голівці, вилаявся і пішов у душ. Вже після, з чашкою-відром міцної кави, розбудив від нічної сплячки ноутбук, і подивився на список повідомлень.

- О, Канадо, благослови тебе Господь за часові пояси, в яких ти перебуваєш, - Роман струснув головою, вилаяв себе за необачність, бо відчув, що тряхни він трохи сильніше, то в нього б вивалилися скляні очі, закурив сигарету і світ навкруги повело. На лівому боці назавжди залишиться мітка від її пристрасті.

Чи так важлива різниця?

«Каша в голові, як завжди. Залишається лише одне. Запитання, питання, питання. Не часто пробіски відповідей, але там, після їх появи, породжень стільки, що я й уявити боюся. Тюремний строк у своїй голові – серйозна річ. Майже весь термін тут. І постає питання.

Чергове, а-ль позачергове, там вирішуйте самі. А як там, ззовні? Звучить як останні слова Курта перед виносом мозку. А там же цілковитий піздец. І іншим словом це не охарактеризувати. М'ясорубка, нескінченна м'ясорубка останні одинадцять років. Якщо брати ширше, то ... Буквально всю історію виключаючи те, що можна на кривій Гауса виключити. Тієї самої, так, на дзвіночок, що схожа. Скільки ще потрібно? Графік людей, що плодяться, говорить про нездорові екосистемні зміни. Чому б цей потенціал не використати для виправлення наслідків досягнення лінії опору? Бо такі вриви частенько караються. Токен, біткоїн, Наполеон, інфа про читання як про корисну вправу для мізків, як і лист від руки та будь-яка інша діяльність, що включає дрібну моторику. Маккаллей Калкін це, ШІ, сер Ісаак, найвідоміший в історії Альберт, підстав будь-що. І так їх графіки рухаються до «лінії опору», «лінії підтримки» або «ліній активацій». Як не назви суть від виконуваних функцій не зміниться. Якщо впрягтися в цю гілку, то виникає безліч запитань. І, якщо не користуватися методом шизофазичного марення, то важливим буде питання: Як цей графік надіслати від лінії підтримки? Коли все піде реально погано. І не лише для тебе. Для кожного. Коли людина усвідомлює, що закони – лише надбудови, іменовані «справедливістю». От вакханалія почнеться. Прикинь? «Ходячі мерці», «Fallout 2», «Термінатор», «Видозмінений вуглець», «28 днів по тому» або будь-який документальний фільм про «Холокост», «Голодомор», опіумні війни, хрестові походи – здадуться тобі черговим ванільним висером «Діснея». Тоді натикаєшся на запитання, яке вже більше лякає. Чи існує насправді різниця? Батя алкаш це чи досить реалістичні загрози фізичної розправи, відсутність можливостей або їх грандіозний проїб, вважаєш ти кібернетизацію виходом або генетичні модифікації твоє «єдине кохання»? Я тільки за, для мене перераховане не відіграє ролі. За умови виживання виду не важливо, який вектор приймає гіперскладна, але математично описувана функція. І радий був би вільному обміну інформацією.

Інтеграціям настільки, наскільки це можливо. Знань не буває багато. Порахуйте біт нашої інформації на кубічний міліметр матерії мозку. Всі, колективно, ахуємо. І так – упираєшся в творення. Мовляв: ти за вікно подивися! Там середньовіччя новітньої історії. А ти нам про мрії міського божевільного. «Кіберпанк» на пару зі «Зоряними війнами» або Азімова з «Чужими». На що я відповім: геть імперії. Це рудимент. Ти ж не боїшся апендикса. Ти його просто вирізаєш. Адже правда? А значить мені союзник, не плутати з партнером, кожен, хто бажає імперіям смерті. Як концепту. Якщо будь-що потрапляє під сам термін, то, максимум на що вони здатні – це легіонери, конкістадори, конфедерати, цар-гармата, цар-бомба, wunderwaffe, Aliexpress або це «Маленький хлопчик» з «Жирофуфелом» (так називалися бомби, скинуті на Хіросіму з Нагасакі ☺), «Зірка смерті» і лише інструменти знищення. Видова це регуляторика чи підпорядкування законів стабільності екосистем математичним законам – питання технічні. Я пропоную вибратися за полотно простору-часу. Проколупати пальцем, розсунути руками і увійти головою. А через певну кількість поступальних рухів насрать на голови богам. Я ж теж свого роду примат («Приготуйся кидатися... Какашками»). Богам з будь-якої сторони сітки координат. Живими. Біологія ж всіма силами воює зі статистикою. Правда ж, коктейль з кращої яйцеклітини та найспритнішого сперматозоїда?

Щоб дійсно поласувати, потрібно буде перечитати. Обіцяю, розкриється інакше. А якщо так? То просто спробуй згадати справжній талант без травми. Головне – це собі не брехати. Я – лише словоблуд. Кого хвилює одна з думок з мільярда сценаріїв з в'язниці черепної коробки з кальцію з атомів із суміші протонів з електронами з нейтронами з кварків з..?»

Псине сузір'я. Великого пса

Гіпермаркет поводив Романа своїми просторими відділами, але навіть при цьому йому не вистачало місця для розвороту. Чи-то через кутове зміщення корми боровів зі свиноматками, що страждають на ожиріння, чи-то через його нерозуміння мерчандайзингу, що побудував саме таку систему. Він з величезними зусиллями виконав квест зі збирання ресурсів у полі. Він підійшов до нескінченних рядів касових стрічок. Народ у своїй масі маслянистою рідиною перетікав між стелажми і стікався до кас. Він знайшов відповідну собі чергу і став у ній. Поки в навушниках муркотіли люди похилого віку з голим торсом у шістдесят, він розглядав стійку з дрібницями, де розташувалися цукерки стародавніх як світ брендів, з кілька дюжин найменувань жуйок, п'ять різних типів контрацептивів і, раптово, канцелярія. «Напевно для їбанутих, які опівночі купують тепличних огірків. Щоб покупка виглядала ще абсурдніше». На цій думці він відчув, як його в праве плече легко штовхнули. Він побачив, що вперед пробирається чоловік років сорока п'яти. З підвиду "пивна діжка". Той потягнувся до покупок у своєму візку.

- Стоп! Чоловіче, я стояв у черзі, тому не викладайте покупки. За мною будете, у мене не так багато всього, - Роман поглядом вказав на свій кошик з парою видів сиру, огірками, помідорами, картоплею, майонезним соусом, парою дволітрових пляшок пива, зеленню, цибулею, латуком, гречкою, курятиною та парою бляшанок з солодкою слабоалкоголкою.

- Я вже пройшов. – сказало Романові обличчя чоловічої статі, - зачекаєш... - швидше собі, але Роман прочитав по губах сказані фрази.

Роман зняв навушники, Linkin Park продовжили кричати в умовну порожнечу навушників на його грудях. У нього кілька разів смикнулися вилиці. Обличчя чоловічої статі років сорока п'яти почало викладати на стрічку свої покупки з візка.

- Бездарна ти свинота! – пробасив Роман.

- Шо-о?! – мужик одразу зрозумів, до чого все йде.

Роман дуже мило посміхнувся зробив півтора повільні кроки вперед. За пару секунд зміряв побачене.

- Та це слова з пісні... У мене для вас є подарунок, поділитися хотів... - Роман схилився до свого кошика, зобразив, що взяв звідти один із предметів і різким рухом, що «відсікає голову», вдарив ребром долоні кабана в кадик. Роман почув характерний хрип і поспостерігав за падінням шматків спіненої слини на пісочну плитку.

- Ой! Тут людині погано! - на цих словах Роман обійшов центнер пивного жиру притиснув до касової стрічки візок, закинув назад яблука та пляшку пива, викладені боровом, назад у його візок і вивернув свій кошик на стрічку. Приємна жінка середніх років підвелася зі стільця за касовим апаратом. Вона подивилася спочатку на борова, потім на обличчя Романа, що зображує абсолютну невинність, повернулася до охоронця і покликала його. Гладкий чоловік біля шістдесяти років підійшов до каси.

- Викличте йому швидко, - кабан щось хрюкнув і продовжив хрипіти, - а мене розрахуйте, бо мені плювати, - приємна жінка підозріло дивилася на Романа, поки пробивала його покупки. Він усміхнувся, побачив, що це не спрацювало і спробував зобразити найневиннішу емоцію, на яку були здатні його м'язи. Жінка зрозуміла, що сталося, а тому від страху постаралася прискоритися. Роман розплатився, склав у чорно-червоний рюкзак накуплене, закинув туди ж чек. Глянув на борова, той продовжував смикатися на кахлі, накинув лямки рюкзака на плечі, і вийшов з маркету.

Він вирішив не сідати в транспорт, пройтися і провітритися. Вже за п'ять сотень метрів він прокляв себе за такий вибір, бо совість, як завжди, почала пожирати зсередини. «Чи коштувало воно того? Чи пропорційна це відповідь? Чи все з ним буде нормально? Чи за ненавмисне поїдемо? І якщо користуватися цією логікою, то в чому тоді різниця між мною та ним? Тоді на його місці зараз міг би бути я і за менший косяк.» Роман зупинився на півдорозі по широкому

обрамленому найбезглуздішими тополями проспекту. Поставив рюкзак на лавочку, дістав з нього одну з банок, відкрив її і зробив кілька ковтків.

- Начхати. Якщо воно у своєму віці не розуміє, як працює банальне правило черги, то він заслуговує на страждання, а якщо так... То якого хрена я взагалі маю про це думати.

У навушниках залунали чергові діди, які щось розуміли. Завила розкішна гітара. Він у кілька ковтків осушив банку, зім'яв її з виглядом кіношно-карикатурного героя і пішов далі. Асфальт стелився під подошвою. Темп оповідання у піснях прискорювався. Роман звернув у двори і розклався на черговому із дитячих майданчиків в оточенні депресивних панелек. На дитячому майданчику сиділо кілька сімейств із виводком. Дитинчата займалися своєю звичайною рутинною: вибудовували ієрархію, уявляли, кричали, бігали, розбивалися на команди. Загалом були тим, чим були діти цього ареалу останнє століття. Кольоровими снами у непроглядній сірості. Інфекцією життєрадісності в похмурому середовищі. Незважаючи на реальність, всупереч логіці та здоровому глузду вони все одно продовжували розцінювати те, що відбувається своїм дитинством. І навіть так несли його, як стяг щастя. На лавочках продовжували висиджувати різного помелу матусі. Хтось із них залишалася приємною дівчиною зі злегка закатованим виглядом. Хтось, з відсутнім поглядом слухала, але не чула того, що відбувається. А в комусь уже можна було побачити контури тих самих бабок, що йобу дали, які готові дітей обливати окропом за зірваних чотири груші або, які розповідають молоді про те, як їм жити та що їм думати. «Адже якщо так, то що на них чекає? Ріденька шкільна освіта? Диплом-«довідка» про вищу освіту як доказ відсутності пошкоджень мозку та вродженої олігофренії? І навіть якщо хтось із цих дитинчат вибере ультрахардмод і спробує довести, що навіть такі умови, за належного рівня закоханості у власну справу, за додаткової умови, що вона дійсно улюблена – є можливість взяти будь-яку вершину додатковою тисячею витрачених годин. Щоб у

результаті від чергового, забули про винятки... Винятки лише калічать сприйняття! Щоб у результаті від чергового/ої старого/ї, совкового/ї єбаната/ки почути про відсутність наукової цінності в елегантному винаході велосипеда? Цикл замкнувся. Лайнова освіта, совкове виховання, ненависна робота в безглуздій сфері, покоління чергових рабів, які голосуватимуть за харизму, а не програму. І все знову по колу. Подвійному колу... Лайнова освіта, совкове виховання... І альяція на майбутнє. Мамаші з пивом у дворі з обговореннями погоди як вершини інтелектуального дискурсу. І ось це...» Роман побачив трійку чоловіків незрозумілого віку. Крокси, шорти, випалені футболки, очі, що ввалилися, провалені віскі, нездорова засмага з відвертою жовтизною. Двоє йшли розлого, третій бовтався як маріонеткова лялька на шарнірах з головою китайського болванчика на панелі під лобовим склом власника шевроле лачетті. Поблизу таких людей виникає бажання озброїтися битою і щиро сподіватися на відсутність у них інстинкту самозбереження.

Роман допив. Ще раз окинув поглядом депресивну картину. Мати з дітьми почали збиратися додому. Час наближався до дев'ятої. Він пройшов кілька дев'ятиповерхових будинків спального району, докурив сигарету, з тяжким зітханням подивився нагору, побачив світло вікон на тлі темно-фіолетового неба, і піднявся до квартири.

На невеликій, але від цього затишнішій кухні сиділа Лаванда. Вона грайливо виглянула з-за холодильнику і блиснула очима на білому світлі кухонного освітлення. Роман одразу пом'якшав, як побачив цілком очікувану картину і в цей момент у черговий раз усвідомив, наскільки убога його уява проти реальності. Наступною визирнула тітка. Її задоволений вираз обличчя в цей момент сказав, що все проходить гладко.

- І про що це ви, дівчата, з такими хитрими виразами обличчя спілкуєтеся? Мені релігія не дозволяє в цьому не взяти участь, - Роман скинув взуття, зняв рюкзак, випростався і посміхнувся.

- Про те, як однаково безглуздо поводяться люди в громадських місцях і про наші реакції на те, що відбувається. Ти здивуєшся, але суть сказаного не змінюється, навіть якщо ми з Дусею користуємося різними словами, - Лаванда сяяла на цих словах.

- Хто б мав сумніви? І, як би, до чого тут фраза Рея Чарльза: «Не бачу нічого поганого!» - Роман, викладаючи покупки під кухонне вікно, з-під пахви саркастично подивився на тітку. Та вдала, що не зрозуміла сказаного.

- Ти повернувся... - Лаванда ущипнула Романа за сідницю, - я залишу вас, вам теж треба поговорити. А поки... Я піду в душик, і чекатиму. Не затримуйся, ти знаєш, як я не люблю прокидатися, - вона поцілувала його в куточок губ, цього разу вщипнула за сосок і різко зірвалася з місця.

Тітка розповіла тонну історій про кішку, яка вирішила проігнорувати те, що відбувається, і мірно сопіла в її кімнаті. Зустріч зі старою співробітницею та своїми теплими почуттями, випробуваними від ностальгічних спогадів. Дзвінках шахраїв, надісланих до біса у властивій їх сімейству формі. Аргументованих суперечках з адміністратором домогосподарства та чудовою у своїй огидності південній погоді. Роман почув, як Лаванда вибралася з душу, обтерлася, замоталася білим рушником, вийшла з ванної, блиснула зеленню очей і, через мілісекунду, вирушила на зустріч «положенню горизонту». «Яка ж ти шикарна ...» пролетіло в голові у Романа, він почув, як рипнули двері до зали і, нарешті, перестав стримуватися.

- Знаєш.... Найімовірніше ти розціниш мої наступні слова впливом алкашки, бо я... е... significantly... загалом... в сраку. Але як це змінює об'єктивну реальність? У сухому залишку: рідна сестра згадує мене тільки в ті моменти, коли їй від мене щось потрібно. Для власних потреб. Вітчим ненавидить за те, ким я є. Він так багато часу витратив на нівелювання моїх переваг, що зараз стирає зубні протези в пилуку тільки тому, що я не сколовся до двадцяти. До сімнадцяти років я втратив дев'яносто п'ять відсотків своєї родини. У той момент, коли

замість крові у хлопчика вбивчий коктейль із гормонів. Я не знав дитинства, я не знав ніжності, я не знав ласки, я не знав підтримки, я не знав навіть їбучого кивка схвалення. Я дивлюся на інших і бачу, що накопичене поколіннями конвертується в базис. А що я? Голий безхатко. Настільки голий, що навіть пріоритетною спеціальністю для вивчення стало те, що хотів хтось. Але не я. Чому не я? Може і в цьому я мудака, який здатний звинувачувати лише Всесвіт у тому, що відбувається, а не себе. Можливо, моє життя – найніжніший торт, а я описую його як німецький штрудель із говною? Хм-м... Ну, да. Саме так. Коли людина втрачає найближчого, лякати його власною смертю – це ефективно. Погоджуюсь. На короткій дистанції. Бо яка ще буде реакція у підлітка на фразу «Тільки через мій труп?» Він ще не встиг оговтатися від втрати, а йому заявляють таке... Ефективно. Виходячи з того, як побудовані мої мізки ти не могла не бачити ким я став би, обери я медицину як професію. Ти не могла не бачити цього! В іншому випадку я сильно переоцінив твої здібності. І, ще раз, пацану, у якого замість крові гормони, і ти, сука, знала про це, бо страшенно гарний лікар, який пережив потрясіння, що зумовить тектонічні зрушення у всьому його житті, ти, блядь, посміла, як остання жива доросла і умовно-розумна рідна людина скористатися фразою «тільки через мій труп». Чим переклала на мене подвійну відповідальність за свій вибір. Із жахом. Тваринним страхом втрати. Ні. Ти мене не переб'єш. І дослухаєш до кінця. Ти була настільки егоїстична, що підмінила власний страх опікою у питанні відповідальності. Відповідальності за життя кожного до кого я потенційно міг торкнутися. Ігноруючи «інші НЕрівні». А в мене вже була б власна практика. Можливо, десь у Німеччині. Тому що інші рівні насправді НЕрівні. Ось чому я ненавиджу умоглядне... Ви не здатні в абстракції... Знаєш, коли я це зрозумів? Коли бабуся, в черговий раз, просто у своєму старіковському бажанні бути розумнішою, мудрішою і так далі, одним питанням розбила мої ілюзії щодо власного інтелекту. Коли я порушив тему, що людина як представник виду – нічого не вигадує, а просто адаптує під

власні потреби те, що підглянув у природи. І, як найочевидніший і такий бажаний мною приклад, я використовував літаки. Людина у природи підглянула механізм польоту. А вона... Вона запитала: «Так чому ж у такому разі літаки не махають своїми крилами?» Да... Логічне питання... Що нівелює все, крім головного, що людина нічого не вигадує. Що людина просто змінює у своїх інтересах навколишнє, використовуючи природні закономірності і це спрацьовує з напрямками та довжиною векторів сил зверху та знизу крила, просто в умовного голуба, і я дуже радий, що це не так, у сраці нема реактивного або хоча б гвинтового двигуна, тому йому доводиться махати крилами. А це ми ще не почали говорити про планування. Все простіше. Вона просто вирішила принизити мене. Щоб я не «зазнавався». А в чому конкретно? Незрозуміло. Так і з тобою. Ти знищила наївне, по-дитячому безхмарне бачення діяльності, але не менш благородне бажання убезпечити інших від того ж болю, що я відчув сам. Адже – це не просто так складається, коли рідна людина уникає захворювання і у підлітка виникає бажання стати лікарем. Це ж не просто так. Хоча не... Херня. Абсолютно невзаємопов'язані речі. Абсолютно! - Роман підкурив п'яту цигарку.

- Ти все про це... - білява сіроока жінка невдоволено підібгала нитки губ. Мімічні зморшки показали, що ця емоція виникала за її життя досить часто, - ну, вибач, - поблажливо сказала вона.

- Ти, блять, навіть вибачитись нормально не можеш. Ти скалічила мені життя, я про це недвозначно натякнув гігантською тирадою, а все, що можу отримати натомість – це зарозуміле «Ну, вибач»? Єбанутись...

- Міш...

- Відпочивай. Не хочу.

Роман пішов у кімнату, зачинив за собою дві двері – одну до зали, одну кімнатну. Перетнув спальню і вийшов на лоджію, відчинив вікно, підкурив сигарету і зробив кілька глибоких затяжок. Лаванда тільки очима за ним поспостерігала. Заблокувала телефон із відкритою

читалкою. Там Паланік кричав про сексуальну травму. Вона поклала телефон між б'ільцем та матрацом, і безшумно підійшла до Романа.

- Це так боляче... - Роман сказав цю фразу, коли відчув її тепле, уривчасте дихання у себе на плечі.

- Ти про що, коханий?

- Про те, що я завищую очікування від сторонніх, якщо рідні не готові побачити реальність...

- Годі шукати винних. Досить, рідний... Вона любить тебе і як ніхто бореться за тебе.

- Так... Так сильно, що навіть вибачитись щиро неспроможна.

- Ти звинувачуєш її за помилку, хоча сам говориш тільки про те, що людям треба давати право на вчинення таких.

- І знову мудак – я.

Лаванда лівою рукою взялася за його праву щоку. Її вказівний палець відчув розпечену вологу. Вона повернула обличчя Романа до себе і побачила погляд скаліченої людини. Вона пом'якшала і притулилася до його грудей. Він ніяк не відреагував.

- Ні. Ти просто хороша людина, з якою трапилося багато поганого, - вона схилила його голову до себе на плече.

Його відключило майже відразу після еякуляції від кращого мінету у житті.

Гіперкомпенсація

Хрумкий настил із соснових голок шелестів під маленькими кроками. Дитина років восьми йшла все далі від дороги поряд з дачною ділянкою, куди її привезли насильно. Спочатку це було принципове рішення за те, що відірвали від привабливішого життя в оточенні однолітків, потім це переросло в дитячу зарозумілість із розряду: «Поки не позвуть – не повернуся»; а тепер, після кількох обертів на сто вісімдесят градусів, однакові, вкриті коричневими чіпсами кори сосен, стовбури вишикувалися дзеркальною стіною і дитина вже не могла згадати, звідки прийшла. Підходячи до дерев

дівчинка намагалася знайти хоч якусь деталь, що відрізняла б одне дерево від іншого, але скрізь одне й те саме. Колючий килим під ногами та сушене філе курки на кронах. М'яке, по-осінньому холодне, і це в липні місяці, світло стелилося між лисуватими гілками. Безхмарне небо крізь голчастих трилобітів гілок посміхалося золотими відблисками і все далі затягувало до рідкого малахіту кар'єрного озера. Там видобували кварцовий пісок чергові негідники. Дівчинка ступала все акуратніше, ніби намагалася нівелювати свою присутність. Наче вирішила, що це допоможе їй залишитись непоміченою цією живою екосистемою з бактерій, рослин, комах, гризунів, великих копитних, ссавців хижаків і птахів, але ліс уже галасував про вторгнення. Спереду почувся рідний голос. Налякана самотністю та дезорієнтацією дитина кинулась до неї назустріч. Голос надовго затих і стрибкоподібний ентузіазм змінився затухаючою безвихіддю. Сльози бризнули в беземоційне маленьке обличчя. Дівчинка підійшла до хрусткої скоринки крони і провела по ній білястою ручкою з маленькими, підстриженими під корінь, нігтиками. Постарілі пелюстки кори посипалися вниз до пари капелюшків білих поганок. Дівчинка рефлексивно обсмикнула руку від кори і виставила ліву вперед. Та уткнулася в щось тепле та гладке. «Тепле і гладке» ворухнулося. Дівчинка підтягнула ручки до обличчя і зробила крок назад. «Тепле і м'яке» виявилось передпліччям чоловіка з легкою сивиною на скронях. Він обсмикнув руку і обернувся.

- Не можна ж так лякати, юна леді.

Дівчинка продовжувала задкувати.

- Перестаньте. Це ж Ви на мене натрапили, вірно? Я просто хотів побути на самоті. А тут Ви, чіпаєте мене.

Дівчинка зупинилася, опустила маленькі ручки по швах, але у світло-синіх очах продовжував горіти німий жах. Вона, щиро намагаючись прикрити те, що відбувається, почала кусати тильну сторону губ.

- Ні-ні-ні, будь ласка... - чоловік з сивиною на скронях благаючи подивився на крихітне тільце, - дитяти, перестаньте, я прошу Вас ... Дивіться, щоб Ви зрозуміли, що я Вам зовсім не ворог – я підніму руки і зроблю стільки кроків назад, скільки Ви скажете мені... Просто пам'ятайте, що ми заблукали тут удвох. І вдвох нам буде набагато легше покинути цей... Цей ліс заперечень.

Після цієї фрази чоловік встиг зробити кілька кроків назад, вже почав дивитися під ноги, щоб не перечепитись на нерівностях, коріння, мурашник чи не наткнутися дупою на гострий кущ і раптом почув.

- Чому заперечень? - високий, приємний, мелодійний дівочий голос із нотками дослідницького інтересу стрілою просвистів у стерилізованому хвоєю повітрі. Чоловік завмер у тому положенні, в якому перебував на початку питання. Він підняв голову і тепло посміхнувся.

- Обіцяю відповісти на Ваше запитання, але маю одне прохання. Чи дозволите мені опустити руки, а то в мене м'язи затікати починають. Завтра боліти буде...

На слові «боліти» дівчинка уривчасто вдихнула первісної свіжості повітря і забула про покусані губи. Їй стало соромно від власного боягузтва, і вона відчула звичне прокляття справжнього емпата. Вона кивнула, і чоловік опустив руки.

- Дякую, юна леді, я вже думав, що я до кінця своїх днів виглядатиму як військовополонений. Бомжевидний карась неясного віку. – Дівчинка ледь помітно посміхнулася. Чоловік випростався.

- Юна леді, перед тим як я відповім на Ваше запитання, дозвольте внести одне маленьке правило у наше з Вами спілкування. Принцип рівності. Ви ставите питання – я відповідаю. Я запитую – відповідаєте Ви. З однією невеликою перевагою для Вас. Ви можете відмовитися відповідати на моє запитання, якщо відповідь на нього може Вам нашкодити. У мене ж такої опції не буде. Я ЗОБОВ'ЯЗАНИЙ відповісти на Ваше запитання. Яким би складним воно не було. Ба більше, я маю ще один спеціальний бонус для Вас. Я відповім одразу

ж на «навіщо?» По-перше, у мене вікова перевага і її потрібно якось зменшити. По-друге, ми в одному човні, а виходячи з тих, хто Вас оточує, то Ви взагалі наймовірно хоробре створіння, що змогли виявити співчуття до мене. І, по-третє, так гра стає складнішою, а я обожаю труднощі.

- Ви не відповіли на запитання, хоча багато чого сказали, - дівчинка спробувала додати заліза в голос. Чоловік ги-гикнув у кулак.

- Так, Ви маєте рацію, юна леді. Я дійсно не відповів на Ваше запитання, - чоловік побачив на обличчі дівчинки повернення недовіри, - і він ліс заперечення тільки через те, що відчуваєш у ньому тільки те, що відчуваєш, коли знаходишся на самоті із самим собою. Наодинці ми є тим, чим ми є.

Чоловік з сивиною на скронях вступився в стовбур сосни біля ніг дівчинки. Вона проаналізувала відповідь та пом'якшилася.

- Але це все не відіграє взагалі жодної ролі, - чоловік подивився дівчинці просто в обличчя, - адже Ви загубилися, вірно?

- Так, - здавленим голосом відповіла вона.

- Ви використали своє право відповісти на моє запитання, хотіли б Ви поставити своє наступне? – дівчинка заперечливо хитнула головою.

- Зроз. Як думаєте, чому саме тут і саме зараз? В оточенні стовбурів дерев та гладі кар'єрного озера за моєю спиною, ми з Вами зустрілися?

- Я не знаю. Мене лають за це питання...

- За «чому»..?

- Угу...

- Типово... Ну, я не звинувачуватиму Вас за бажання дістатися до причин того, що відбувається. Чесно.

- Чесно-чесно?

- Подохнути мені на цьому місці!

- Чому мене змушують робити те, що робити не хочу? - дівчинка випросталась і стала у стійку мечника без рапіри.

- Це сильне питання ... У Вас чіпкий розум, юна леді... - чоловік з сивиною на скронях закашлявся, - я трохи розгублений... Причин

досить багато та відповіддю на запитання «чому?» може бути тільки їхня сума. Ви ж знаєте, що таке сума? Повинні знати...

- Не повинна, але знаю, - дівчинка прийняла захисну стійку.

- У Вас з'явилося нове питання в котомці питань для мене! - чоловік усміхнувся, дівчинка насторожилася, - я розумію Вашу тривогу і продовжу... Причиною є претензія на знання. Не їх наявність. Не володіння планом дій, ті плани постійно в розробці. А лише претензія дорослих на знання, що вони знають та розуміють краще, як може бути краще. І я так розумію, що Ви тут через протест проти цього?

- Так, - дівчинка пом'яла кулачки.

- Розумію, дитяти. Мене теж змушують робити те, що я робити не хотів би.

- Чому ж Ви продовжуєте це робити?

- У мене, як і у Вас, поки що не вистачає сил. Бракує можливостей сказати: «НІ!»; і зайнятися тим, чим хотів би. Залишається лише втеча протестного типу. Як і у Вас.

Чоловік із сивими скронями важко видихнув, сів на іржаво-помаранчевий пагорб із килима соснових голок. Десь на північному сході протріщав дятел. Легкий вітер підхопив приємний запах чистої прісної води. Промені післяполуденного сонця блищали на його покалічених кісточках. Руки лежали передпліччям на колінах. Дитинча з хвилину безмовно спостерігало за цим овочевим натюрмортом, зробило кілька кроків уперед і зупинилося за кілька метрів від похмурої фігури.

- Ви ж уже дорослий... Чому так? – дівчинка знову почала м'яти кулачки.

- Чому так..? Дивовижне питання. А Ви справді розумні, юна леді... У такому контексті це питання краще перефразувати в «Скільки можна»?

- чоловік з сивиною на скронях усміхнувся, - на цій дошці я сам собі кисень перекрив... Але... Так. Чому так? Герантократодедов, чи що, давно не було? Діди-дідами, там і без того – все ясно. Вони ненавидять молодість за те, що вона має тільки майбутнє, а в старості – виключно

минуле. Куди, я запевняю тебе, дитино, не потрапити. Там є обмежувач. Принаймні так я можу описати, що відбувається саме у цих м'ясних мізках, - чоловік покрутив пальцем біля сивої скроні, - втім, це знімає взагалі будь-яку відповідальність лімітовану потрібною змінною... - чоловік з сивими скронями довго стуляв по-франтськи закручений вгору вус, пильно подивився на дівчинку. Вона не зводила очей з його постаті. Через довгі години, після їхнього знайомства, вона продовжувала тримати концентрацію. Чоловік усміхнувся, глянув на озеро, і після довгої паузи продовжив, - Я й не думав, що з тобою буде так складно... Ти й справді малоймовірна. І я досі не можу перейти до справи, хоча давно вже час... Може так, тому що я уявлення не маю як підійти до настільки прямолінійної безпосередності ... Але... Поки я намагався зрозуміти яким чином мені стимулювати м'язи, що відмовляють у постійному русі, плюгавий чоловік став найголовнішим радником власника найбільшої корпорації у світі. Мама аплодувала якомусь людожерові, створене не доводилося перевіряти на причетність руки всюдисутньої ботви, мене готували до чогось великого, я вперше отримав прочухана при тому, що ніхто до мене не торкався, але я отримав урок про те, що функціонер не стане односторонцем. І, я майже впевнений, що Ви зрозумієте, і це відбудеться зовсім незабаром, що я мав на увазі, але це пізніше... Мене ніколи особливо не цікавили їхні «війни у пісочниці», я бачив наскільки недосконалі їхні теорії, тому що любив точні науки і... М'яко кажучи... Пропонований формат життя не дуже відповідав закономірностям... Їх вибудовували люди, які не мали жодної зацікавленості в тому, що буде потім. У них інші плани. І ніхто з мого оточення не розумів цієї вбивчої прогнозованості. Як і зараз не розуміє. І нехай я зустрічав дійсно розумних, але я так і не зміг переконати жодного з них в тому, що існуючі варіанти, пропоновані незмінними постдиверсифікаційними, - чоловік реготнув у кулака, - вибач за це слово, недосконалість мови – як інструмента комунікації, - він сумно посміхнувся, - традиціями отримання енергії з послідовників – не

єдиний із існуючих варіантів. І часом сам починав замислюватися про застарілість власних думок. Може і варто розглядати те, що відбувається виключно в розрізі вигоди та придбань. І не більше... - чоловік встав і повернувся у бік вітру. Той запахом, свіжістю, легкістю та дитячою дурашливістю все сильніше розкручував маховик спогадів, - школа, бунтарство у всьому, що могло мати тенденційну природу, хороша музика, перші втрати, незрівнянно малі придбання, зльоти та падіння, ейфоричні почуття від фактичного усвідомлення фундаментального та майже моментальний удар усвідомлення безглуздості всього, що відбувається. Абсолютної безглуздості... І коли коливання цього математичного породження замовкли, і я нарешті зрозумів, що від мене потрібно, то я побачив, що я безпросвітно дурний ... Дуболом. Реднек. Поки я вчився, у різних сенсах: набувати емпіричних знань; взаємодіяти; пізнавати світ і себе; впливати та маніпулювати; радувати близьких; ідентифікувати ворогів; отримувати та приносити задоволення; розкладати на рівні абстракції складне; складати у загальну картину просте; не бачити очевидного і акцентувати на непривабливому з першої спроби. Поки я вчився тому, що гарячі голови назвуть життям, думка про їхню винятковість, бронзовіла в їхніх обчислювальних центрах. І забронзовіла... - чоловік дивився у легку брижі смарагду* (*за що ви так з цим словом?) кар'єрного озера контуженим «поглядом на тисячу миль», - наскільки сильно їх заяви різняться з діями... Яку жахливо струнку систему видобутку послідовників вони налаштували... І коли я вже замислювався над «fuck that all», і навіть воно мені все потрібне. У мене – тепле місце, живи, не качай... Я в їхньому розхіднику знайшов джерело. Майже безмежне... І бажання формалізувалося в мету. І сходи досягнення цієї мети вже давно спускають мене вниз, - чоловік опустил очі і довго дивився на носи лакованих туфель, - тому що мені... Бракує... Друзів... Щоб змінити поточний порядок речей. А я хотів би, тому що те, в чому вони бачать ресурс, я бачу інструмент. А це вже зовсім інший рівень... Але, так, я надто слабкий у моїй

боротьбі за фундаментальні зміни, - він знизав плечима, констатує сумний факт, і відсахнувся від несподіванки.

Дівчинка непомітно для нього підійшла ближче і поклала маленьку ручку до нього на передпліччя. Чоловік відступив і подивився на неї з гори вниз. Вона оголила бездонні колодязі синьо-сріблястих очей. Дівчинка не мига й дивиться прямо до нього в душу.

- Я готова стати твоїм другом. Я допоможу, якщо стану твоїм другом?

- вона продовжувала дивитись на чоловіка. Її обличчя не виражало емоцій, але погляд був до біса промовистий.

- Справді готова? - «Got`cha» - подумав чоловік і випростався. Усередині він тріумфував.

- Якщо це допоможе хоч комусь і тобі, то я не бачу у цьому мінусів ...

- сказала дівчинка і зніяковіла.

- Це дуже шляхетно! Я радий, що ми з Вами познайомились... Але стає все темніше, а через обмеженість світу, в якому живемо, мені буде з кожною хвилиною складніше виправдовуватися,

Тому що у фактичну правду ніхто не повірить..., - сказав він собі, - у мене є для Вас договір, - вже дівчинці. Щоб я міг переконатися, що Ваші слова підкріплені чіткою життєвою позицією, я дам Вам дещо. Коли ми з Вами зустрінемося наступного разу, то я покажу Вам... - чоловік дістав з кишені невелику срібну монетку, показав її дівчинці та клацнув пальцями. На монеті з'явився складний візерунок точної різки по металу. Чоловік від'єднав половину монетки та поклав до себе в кишеню штанів, - це ваша частина. Коли настане час – я дам Вам свою половинку і, якщо вони співпадуть, це означатиме, що наша дружба ще в силі й Ви допоможете мені змінити реальність. Без Вас я не впораюсь... Буквально... Подивіться, - чоловік показав на складний візерунок точно нарізаного шматочка металу, - цей малюнок – дуже цікаве математичне явище. За основу взято закономірність множини Мандельброта. А це означає, що іншої такої ж половинки Вашої монетки не існує, поки комусь іншому невідомий порядок... А відомий він тільки мені, і стане відомий Вам трохи пізніше, але... Я

свою частину не видам, а Ви? - чоловік дуже серйозно і спокійно подивився на дівчинку. Та швидко заперечливо замахала головою.

- Тоді, тримайте, - чоловік простяг половинку монетки зі складним візерунком ближче до дівчинки. Вона на мить забарилася, але, зрештою взяла монетку і міцно стиснула її в кулачку, - я принесу свою половину. Точно не завтра, і не за тиждень. Але це станеться. Даю Вам своє слово. А тепер нам час... Чи могли б Ви виконати моє останнє, на сьогодні, прохання?

- Яке? - Зацікавленим і втомленим голосом, вкрита сутінками, спитала дівчинка.

- Коли ми вийдемо до Вашої родини, рідної чи близької людини, не біжіть, стрімголов на всіх диких мустангах, до них. Спокійним темпом, яким ми з Вами підемо, ми підійдемо до них. Ви так захистите мене від купи бюрократичної тяганини, на яку я не готовий витратити час...

- Добре, - твердо сказала дівчинка. Чоловік схвально посміхнувся.

- І, звичайно ж, про Вашу половину монетки не повинен знати взагалі ніхто, крім нас з Вами. Я думаю, причину пояснювати не потрібно... Вона просто втратить свою силу. Так, я втрачу друга, але... Ви теж.

- Добре, - дівчинка схлипнула, бо їй довелося вбити фантазії про розповіді про казкові події, які сталися своїм подружкам, сестрам, батькам, бабусям з дідусями та вчителям.

- Оно Ваша ділянка, а оно й бабця.

Невисока жінка охрипла і безглуздим від жаху поглядом сканувала місцевість. Її лодіжки розпухли від пройдених кілометрів, покручені ступні в червоних натертостях.

- Ось я тобі задам! - почувся її сиплий від тривалого крику голос.

- Не лайте дитину. Вона дуже допитлива і гордовита. Плюс я витратив чимало часу, щоб пояснити дівчинці, що я не ворог і не шизік, до того ж вона здібна відрізати їх від цифри, - чоловік підморгнув дівчинці, вона посміялася, підійшла до бабусі та взяла її за руку. Та розтанула від дотику незрілості.

- А ти що тут робиш? - бабуся впізнала сина голови кооперативу.
- Мені теж іноді потрібно побути наодинці із самим собою і... Звертайтеся по допомогу...
- Давай додому, - бабуся звернулася до дівчинки, та негайно послухалася, помахала чоловікові на прощання, і пішла до в'їзних воріт довгою ґрунтовою колією від машинних коліс, - що там було? – не приховуючи ненависть сказала бабуся.
- Ви взагалі хоч якісь негативні зміни в поведінці дитини побачили? Впевнений, що ні. Тому що я просто допоміг їй вибратися з ситуації, яка б її абсолютно точно травмувала, а може й вбила б. Звертайтеся по допомогу.
- Йди з моєї ділянки.
- Слухаюсь, - сказав чоловік, усміхнувся і подивився бабусі просто у вічі. Вона впізнала цей погляд, мимоволі підняла руки до грудей. Цей погляд був їй знайомим.

Чоловік зайшов за хвойний ріг, упевнився в тому, що залишився сам, дістав з кишені шматочок крейди, намалював коло перед собою коло і, пританцьовуючи на манер ритмічної переможної ходи, провалився в намальоване коло. Тіло залишилось зверху.

Він випростався в довжелезному білому коридорі.

- Чергова гідна жертва твого пиздоболія? - почувся високий дитячий голос з-за масивних дверей з невеликим ілюмінатором.

Ти маєш право на помилку, але є нюанс. Фінальний транш.

Роман допив банку слабоалкоголки, закинув у рот жуйку зі смаком жуйки і рушив у бік пункту призначення.

Будівля сталінським бароко впливла із забудови центру міста. Романа завжди дивувало як це виходило, що поблизу цих будівель людина відчувається мізерною, невидимою, поруч із хробаками та одноклітинними. Ймовірно, такими і мали бути адміністративні будівлі тоталітарщини. Щоб задавити особистість і поставити перед

бінарним вибором: ти або частина системи, або ти хробак чи бактеріальний збудник, з яким боротиметься антибіотик спеціальних служб. Роман перерахував поверховість, глянув у чисте морозне небо, зробив глибоку затажку, викинув сигарету і зайшов у сіру будівлю з товстених стін, що нависала над самою душею. Важелезні двері впустили його всередину (збочківка! Бум! Ги-ги). Він уже бував тут, але ніяк не міг позбутися думки, що оформлення, наскільки б воно не було привабливим і людяним, ніяк не відповідає змісту. Минулого разу Романа спробували бортанути при отриманні військово-облікового документа для зміни імені. І, як і тоді, його зустрів загінчик зі скла та чистеньких сидінь. Про совкове минуле нагадувала лише підлога з найближчої державної поліклініки: з суміші бетону з мармуровою крихтою і дешевими малюнками створеними депресивним ледшником, якого сьогодні назвали б думером. Непідключена до живлення коробка-металодетектор характеризувала відмив бабла, починаючи з самого фундаменту, але все це проходило повз його увагу.

- Дрісті. Хочу потрапити до сил оборони. Що від мене вимагається?

Дівчина в черговій частині подивилася на нього як на розумово-відсталого. Її рідкі маленькі свинячі очі майже безбарвного сірого кольору вчепилися до Романа в обличчя настільки міцно, що йому захотілося почухати свою щетину.

- Не думаю, що ви прийшли за правильною адресою. Територіальна оборона знаходиться ...

- Стоп, - Роман перебив звук її напівпрокуреного голосу, - ще раз. Я хочу стати частиною сил оборони. Я гадки не маю, що мені робити, куди йти, з ким розмовляти і навіщо це потрібно. Я б не прийшов сюди, якби я мав інший варіант. І я прошу про допомогу, сержант, - Роман уважно подивився на погон на її формі.

- Підніміться на другий поверх, у кабінет номер двадцять, - після довгої паузи та принизливого погляду вичавила із себе дівчина.

- Дуже вдячний.

Роман пройшов углиб приміщення, масивністю стін воно поглинало в себе все сильніше. Сходами спускалися вниз двоє. Один військовий з капітанським погоном, другий у цивільному з білявоєнною виправкою.

- У всякому разі, головком не може помилятися, хє-хє, - він лукаво подивився на персонажа у цивільному. Той безликим карим поглядом глянув спочатку на форму, потім в обличчя, що говорить «Адже тут Жора-катафалк ходив, вірно?» - запитав сам у себе Роман.

Перед ним розкинулися два рукави однотипних тунелів. Два крила однієї будівлі, у плануванні якої один біс розбереться. Коричневі двері через пару-трійку метрів один від одного то відчинялися, то зачинялися. Між ними з відчуженістю мурах-робітників ходили люди. «Якщо прискорити те, що відбувається, і накласти поверх музику з Бенні Хілла, то це було б смішно» - Роман вчергове ги-гикнув, вловив на собі засуджуючий погляд низькорослої рудоволосої жінки трохи за п'ятдесят і подивився на табличку такою ж коричневою, кольору калу при внутрішній кровотечі, двері. Табличка голосила: «п/п-к Порешняк Г.С.» Роман прислухався і, коли звуки дверей, що відчинялися й зачинялися та цокотливих кроків спеціалістів затих, постукав у двері і натиснув на ручку.

- Дозвольте?

- Так, заходьте, - рудий збитий офіцер поглядом оцінення подивився на Романа. Той у свою чергу увійшов до просторого кабінету з прогнозовано-ультрапатріотичною атрибутикою. На полицях кутових стелажів, для економії простору, стояли «Статут», монографія одного з президентів про самоідентифікацію, методичка за стандартами НАТО та інша графоманія. Офіцер пильно дивився Романові прямо в обличчя. Його міміка не висловлювала жодних емоцій.

- Я на прохідній...

- Дежурці. - безапеляційно обірвав офіцер.

- Я на дежурці спробував з'ясувати, куди мені рухатися, але, так і не зрозумівши, що від мене вимагається, прийшов до Вас, - виправився Роман.

- І що ж унизу сталося? - офіцер виявив легкий інтерес. Його обличчя зобразило прямолінійну зацікавленість.

- Та... Нічого такого за що когось варто було б карати... Я просто хочу вступити в силу оборони, але замість того, щоб направити мене до потрібного фахівця, мене почали відправляти в інші локації. А як ви самі розумієте...

- Зрозуміло. - так само безапеляційно його перервав офіцер, - розкажіть мені з чим Ви прийшли?

Роман видав монолог, де засудив вибір, описав наслідки, які провокують цей вибір, проїхався короткозорістю оточуючих, розповів про своє бачення майбутнього і закінчив своїми власними досягненнями. Про роботу в компанії з розробки програмного забезпечення, геодезичну освіту, любов до географії.

-... ну, і, займаюся собою. Щоб бути готовим

- У такому разі, чому тоді не прийшли раніше? Було багато критичних моментів, - офіцер спідлоба глянув на Романа. Його дві лобові зморшки підтягнулися впритул до лінії волосся. Його погляд-оцінювач відбився внутрішньою агресією, змішаною з повагою за прямоту в Романі.

- ... - Роман подивився на руки і вишкірився, - Дозвольте чесно? - офіцер кивнув, - Найімовірніше, бо засяв. Найімовірніше, тому що уграло егоїстичне почуття. Найімовірніше, тому що я вчинив заколот думкою, що я - просто ресурс для держави. Перше я хотів би виправити. Тому я тут і прошу Вашої допомоги, тому що я не розумію, що мені робити і куди рухатися. Військовий світ для мене так само не вивчений, наскільки я його заперечую все своє життя. І, у ситуації, коли твій безпосередній сусід, настільки єбанутий дегенерат, що в наш час намагається брязкати зброєю... - Роман знову вишкірився, - то не

залишається нікого, крім мене, щоб захистити свободу. Свою, коханої вдома, живого, мертвого та ненародженого.

Яскраво-рудий офіцер вперше посміхнувся, показавши частокіл дрібних блідо-жовтих від цигарок та кави зубів.

- Нічого. Є питання Житомир чи Десна?

- У Десні ніколи не був. У Житомирі був, але все ще запитую «чи існує він»? - Роман ги-гикнув, але, коли зрозумів, що жарт не оцінили, стих.

- Значить Десна. І наступне питання. Чи можу я зарахувати Вас до оперативного резерву?

- Так, я ж тут з власної волі.

- Прекрасно! - у рудого офіцера явно піднявся настрій, - значить, підете до двадцяти п'ятого кабінету, поспілкуєтеся зі старшим лейтенантом, він пояснить Вам подальші дії, - офіцер підвівся зі свого крісла, підійшов до Романа, торкнувся його плеча, чим однозначно показав, що розмова закінчена.

- Пане підполковнику, зачекайте, будь ласка, - Роман підвівся, але не змінив своїх координат у просторі.

- Так, що там, - одухотворений офіцер стояв у «шлюзі» подвійних дверей.

- У нас й справді – йобнутий сусід. На всю голову їбанутий. І насуваються дуже темні часи.

- Я певен, що все буде добре, - офіцер посміхнувся і доволі спритно відпружинив на міцних кривуватих ногах.

- А я впевнений, що я вже запізнився у своєму бажанні чинити опір.

- Все буде добре, - у його словах була впевненість людини, яка мала інформацію.

- Ваші слова, та Богові у вуха, - Роман показав на ікону в кутку полиць із книгами і невесело посміхнувся, - як кажете? Двадцять п'ятий кабінет та поговорити зі старшим лейтенантом?

- Саме так!

- Дякую за допомогу, пане підполковник

Роман простукав каблуками тувфель по стародавньому паркету коридору. Приміщення було просторим, але, при цьому, не втрачало можливості нагадати, наскільки мізерним був той, хто в ньому знаходився. Світлі стіни із сучасною косметикою лише підкреслювали це і гротескно прикривали бризки мізків на стінах закритих розстрільних списків.

Роман постукав у двері і зайшов до обговореного з підполковником кабінету.

- Дозвольте?

- Так, звісно, прохайте, - надто молодий для старшого лейтенанта чоловік збадьорився у кріслі, відклав гаджет і уважно подивився на Романа.

- Пан підполковник направив мене до вас. Останнє, що я пам'ятаю з нашої розмови, це слова «Десна» та «оперативний резерв». Думаю, вони вам скажуть більше.

- Да, це так, - старлей усміхнувся і вчепився в обличчя Роману розумними темними очима. Роман, у свою чергу, подумав про потенційно болгарське коріння офіцера молодшого складу.

- Отже, вирушаєте до навчального центру. Пречудово. Знаєте, що із собою брати?

- Теоретично, але якщо ви озвучите, то мені буде легше, адже буде кого звинувати, якщо я чогось не візьму, - Роман хі-хікнув. Офіцер відповів дзеркальною реакцією.

- Пару комплектів шкарпеток з трусами, павербанк, шнур, банний рушник, рушник для обличчя та поїсти на дванадцять годин. Коли Вам буде зручніше відправитися?

- Зрозуміло... Я і без того налажав із «днем закоханих», - на цих словах офіцер подивився на смарт-годинник і посміхнувся, - так дайте хоч «восьме березня» відгуляти. Після десятого – будь-який день.

- Отже так і запишемо. Одинадцятого березня о дев'ятій ранку. Бути тут. Форма одягу – спортивна. Працюєте?

- Так.

- Нам потрібно буде написати листа про Ваш призов для збереження за Вами робочого місця на Вашому підприємстві. Дасте реквізити?

- Ісесена, - Роман надихнувся і одразу поліз у кишеню за телефоном, перейшов на сайт і став тицяти екраном в обличчя офіцера. Той сфокусувався на картинці, прочитав «Торонто» і подивився на Романа як на розумово неповноцінного.

- Наша пошта працює тільки з компаніями, що знаходяться на підконтрольній нам території.

- Отже плювати. Я буквально цього не знав, пане старший лейтенант, тому не дивіться на мене як на ідіота. Я взагалі вперше в житті стикаюся з державою як претендент на надання послуг, а не як той, хто отримує ці самі послуги. І, виходячи з того, що я бачив раніше, то все, до чого торкається держава, акцентую на цьому увагу, БУДЬ-ЯКА, перетворюється на гівно.

Старлей добив кілька штрихів у документі, дав його на підпис Роману, той підписав та отримав свою частину розписки.

- Я впевнений, що ви знаєте, але я повинен сказати Вам про кримінальну відповідальність у разі неявки...

- Я прийшов сюди з власної волі. І... Я в курсі. Зі мною проблем не буде. Запевняю Вас.

- Тоді одинадцятого березня чекаємо на Вас.

- До скорих зустрічей, - Роман простяг руку старлеєві. Він підвівся, подивився на неї секунду і потиснув.

- Права ти була, коли назвала мене «альтернативно обдарованим», - Роман роздягався у домашньому коридорі. Там пахло чимось смачним упереміж із її засобами гігієни.

- Де ти був увесь цей час? Ти повинен був повернутися годин п'ять тому, - вона стояла у дверному отворі. Така вразлива, хоча всім своїм виглядом показувала, що готова атакувати будь-якої миті.

- Я справді дефективний. Інший приніс би шампанське, квіти, цукерки, ключі від машини, та іншу попсову дрісню, але ...

- Але ти у нас особливий і приніс щось інше. Я тільки сподіваюся, що це не букет. Про квіти ти вже сказав, тож...

Роман скинув із себе шарф, черевики, підійшов до Лаванди і поцілував її. Довго. Пристрасно. Як уперше. Відірвався від неї, побачив у очах пом'якшення, легку збудженість, і, не відриваючи погляду, простягнув клаптик папірця.

- Що за дичина?

- Читай.

Вона кілька разів прочитала друкований і написаний руками текст.

- Ти й справді особливий... Інші намагаються принести в будинок романтику... А він приніс повістку...

Лінія вододілу

Схоже, що Ви – дивовижна людина і хочете ще. Якщо вважаєте, що моя праця заслуговує на винагороду, то я попрошу Вас стати спонсором проєкту та отримати повний доступ до контенту «Поделок аутиста.» Якщо ні, то я все одно вдячний Вам за витрачений час на мої слова.

СТАТИ СПОНСОРОМ
ПРОЄКТУ